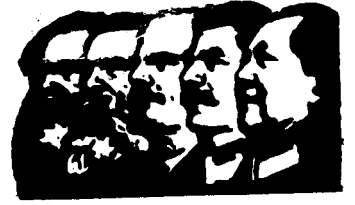

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΦΛΕΒΑΡΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 249 ΔΡΧ. 150

Η κρίση της Ίμια Η ΡΩΣΙΑ ΦΕΡΝΕΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΕΙΡΗΝΗ-Η ΜΟΝΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Λίγο μετά την επιβολή της άδικης ειρήνης στη Βοσνία ανάβει η σπίθα ενός άδικου πολέμου στο Αιγαίο.

Η κρίση των βράχων Ίμια είναι μια προσεισμηκή δόνηση στο ίδιο τεκτονικό ρήγμα του ευρωπαϊκού γεωπολιτικού χάρτη, ρήγμα που ενεργοποιήθηκε στις αρχές της δεκαετίας δίνοντας τη γιουγκοσλάβικη καταστροφή.

Το ρήγμα αυτό είναι ο “ορθόδοξος” στατηγικός άξονας Βελιγράδι-Σόφια-Αθήνα, που ουρά του είναι η Λευκωσία και κεφάλι του, δηλαδή καθοδήγηση, η Μόσχα. Από τη γενική άποψη ο ρόλος αυτού του άξονα είναι διπλός: Από τη μια να ενώσει τη Μεσόγειο με τη Βαλτική, ξεκινώντας από την Κύπρο και την Ελλάδα και φθάνοντας ως την Πολωνία και τις Βαλτικές, σχηματίζοντας έτσι τη σιδερένια εμπροσθοφυλακή της ρώσικης επίθεσης ενάντια στη Δ. Ευρώπη. Από την άλλη στόχος του άξονα είναι να απομονώσει τη Δ. Ευρώπη από κάθε πολιτικό και οικονομικό δεσμό με τα κράτη, τα έθνη και τους λαούς που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αντιστέκονται στη ρώσικη ηγεμονία στο αποκαλούμενο από την ίδια τη Ρωσία “εγγύς εξωτερικό” της.

Από ειδική άποψη στόχος του άξονα αυτού είναι η απομόνωση της Δ. Ευρώπης, αλλά και των ΗΠΑ, από την Τουρκία, που είναι ταυτόχρονα το κλειδί των Στενών και του δρόμου της Ευρώπης προς τη Μέση Ανατολή.

Το πρόσφατο επεισόδιο στην Ίμια ήταν μια συνεισφορά σ’ αυτόν ακριβώς τον ειδικό στόχο του “ορθόδοξου” τόξου, και σαν τέτοιο καθοδηγήθηκε στις γενικές του γραμμές από τη ρώσικη διπλωματία. Η ώρα ήταν κατάλληλη και οι προϋποθέσεις υπήρχαν.

Η ώρα ήταν κατάλληλη γιατί είχε πια κλείσει με νίκη του “τόξου”

η προέλαση του σέρβικου σοσιαλφασισμού στη Βοσνία. Η Σερβία πήρε εδάφη, τα πρώτα εδάφη που αποσπάστηκαν με τη βία στην Ευρώπη μετά το β’ παγκόσμιο πόλεμο, με αντάλλαγμα να υποταχθεί στη Ρωσία.

Ταυτόχρονα, χάρη στη συμφωνία του Ντέιτον, η Ρωσία έκανε εισοδισμό στο ΝΑΤΟ και αναδεικνύταν σε συνδιαχειριστή με ΗΠΑ και Δ. Ευρώπη του νέου, αλλά γαμμένου ευρωπαϊκού χάρτη, δηλαδή όλης της Ευρώπης.

Επιστέγασμα και επιβράβευση αυτής της πολιτικής εισοδισμού ήταν η πρόσφατη αποδοχή και συμμετοχή της κτηνώδους αυτής υπερδύναμης στον υποτιθέμενο εγγυητή της ευρωπαϊκής ειρήνης και δι-

μοκρατίας, στο Συμβούλιο της Ευρώπης.

Από την άλλη μεριά η Ρωσία είχε εξασφαλίσει στο ίδιο διάστημα και την ίδια στιγμή την ελάχιστη απαιτούμενη στερεότητα και συνοχή του ίδιου του “τόξου”. Με την άνοδο του πράχτορά της Βιντένοφ στη Βουλγαρία οι δυτικόφιλοι, με επικεφαλής το Ζέλεφ, βρέθηκαν σε στρατηγική άμυνα. Αλλά και η Δημοκρατία της Μακεδονίας, που είναι ο πιο αντιστεκόμενος στη Ρωσία κρίκος του “τόξου”, είχε μόλις αναγνωρίσει διπλωματικά σαν Γιουγκοσλαβία τους σέρβους διαλυτές της Γιουγκοσλαβίας. Έτσι, οριστικοποιούσε την πολιτική εγκατάλειψης των Βόσνιων, πολιτική που είχε εγκαινιάσει την ά-

νοιξη του ’94 και για την οποία “αμείφθηκε” με τη ρώσικη δολοφονική βόμβα κατά του Γκλιγκόροφ. Δίχως το κλείσιμο αυτών των εκκρεμοτήτων στο βορρά και το κέντρο του “τόξου” η Ρωσία δε θα μπορούσε να ενεργοποιήσει το ελληνοτουρκικό ρήγμα. Γιατί κάτι τέτοιο θα ανησυχούσε στο έπακρο τους δυτικούς, που θα έδειχναν περισσότερο οξυδέρκεια στο Βοσνιακό και στο Μακεδονικό, λιγότερο χοντρόπετη αδιαφορία για τη νικηφόρα προέλαση της Ρωσίας στον Καύκασο, στην Πολωνία και στις Βαλτικές, και οπωσδήποτε θα δίσταζαν περισσότερο να κάνουν συνεταίρο τους το ληστή τους. Οι ρώσοι γκάγκστερ ξέρουν καλύτερα από κάθε άλλο την ψυχροσύνηση

των δυτικών χρηματιστών ιμπεριαλιστών, των Αμερικάνων και των Ευρωπαίων, ότι τους είναι δηλαδή αδύνατο να ανεχθούν -από την άποψη των άμεσων οικονομικών τους συμφερόντων- την πολιτική και πολεμική αναστάτωση πολλών γειτονικών περιοχών ταυτόχρονα. Έτσι, λοιπόν, σαν κύριοι, άναψαν την πυρκαγιά στο δάσος και σαν καλοί κυνηγοί έστησαν καρτέρι για να κατασφάζουν τα φοβισμένα ελάφια.

ΔΕΞΙΟΣ ΑΝΤΙΤΟΥΡΚΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΑΥΤΙΚΙΣΜΟΣ
Βέβαια, η ρώσικη διπλωματία δεν παίζει μόνη της στον πλανήτη. Α-

συνέχεια στη σελ. 4

ΟΛΟΜΕΤΩΠΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής στο πρώτο για τη νέα κυβέρνηση σχόλιο που γράφτηκε στο πιεστήριο αναφέραμε: «Όμως η συντριπτικά κύρια πλευρά της νέας κυβέρνησης είναι τέτοια που θα προκαλέσει λυσσασμένες επιθέσεις των ρωσόδουλων απέξω ή και από μέσα, είναι δηλαδή μιά πολύ θετική κυβέρνηση».

Η πρώτη αυτή εκτίμηση επιβεβαιώνεται δραματικά ιδιαίτερα από τις εξελίξεις, όπως αναλύονται σε άλλο άρθρο, τις σχετικές με την ελληνοτουρκική σύγκρουση στην Ίμια. Όμως και παρά το δευτερεύοντα χαρακτήρα τους υπάρχει μια ολόκληρη σειρά από γεγονότα στην τρέχουσα, ας πούμε, πολιτική εξέλιξη που δείχνουν την οξυμμένη επίθεση των

ρωσόδουλων απέναντι στην κυβέρνηση και την προσπάθειά τους να τη θέσουν σε καθεστώς πολιτικής ομηρίας. Μ’ αυτές τις πλευρές της πολιτικής θα ασχοληθεί αυτό το άρθρο.

ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός πως η εκλογή Σημίτη στην πρωθυπουργία και ο σχηματισμός της νέας κυβέρνησης αποτελεί μια νίκη των ευρωπαϊόφιλων δημοκρατικών δυνάμεων του ΠΑΣΟΚ. Αυτό το γεγονός καθορίζει και την κύρια θετική αντικειμενική πλευρά των τελευταίων ραγδαίων πολιτικών εξελίξεων.

Όμως η νίκη δεν έρχεται σαν αποτέλεσμα μιας ξεκαθαρισμένης πολιτικής μάχης ανάμεσα σε α-

νοιχτά πολιτικά στρατόπεδα. Οι ευρωπαϊόφιλες δημοκρατικές δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ με επικεφαλής το Σημίτη συγκροήθηκαν με τον “Παπανδρεϊσμό” χωρίς να έχουν μια ξεκάθαρη αντίληψη για το βάθος της πολιτικής του και για τα συμφέροντα που αυτός υπηρετεί: Την προώθηση δηλαδή των σχεδίων του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα και στην ευρύτερη περιοχή. Μια πρόωση που η ρωσόφιλη κλίκα του Εκτελεστικού Γραφείου προσπαθεί για χρόνια να κάνει ακολουθώντας μια γενική ταχτική αξιοποίησης του ελληνικού σοβινισμού. Ολάκερη η ρώσικη πολιτική στην Ελλάδα πέρασε και περνάει μέσα από την αξιοποίηση του αντιτουρκικού σοβινισμού, προβάλλοντας την εξίσωση Τουρ-

κία=Δύση, και την προβολή του ρώσικου παράγοντα σαν του μοναδικού συνεπούς αντιτουρκικού συμμάχου μας.

Οι ευρωπαϊόφιλες δυνάμεις χτυπώντας τον “Παπανδρεϊσμό” χτυπάνε την πλευρά εκείνη του σοβινισμού του, δηλαδή τη δεμένη με τον παλαιοκομματισμό και τη “διαφθορά”. Δε βλέπουν έτσι το κύριο στην πολιτική του “Παπανδρεϊσμού” και ανάγουν σε κύριο εχθρό τους τον ελληνικό σοβινισμό, που εμποδίζει με τον αντιδυτικισμό του τον ευρωπαϊκό εκσυγχρονισμό της χώρας.

Αυτή η πολιτική ανάλυση δεν μπορεί παρά να τους οδηγήσει σε λάθος πολιτικά μέτωπα και ουσιαστικά να δίνει την καθοδήγηση

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΣΦΑΛΙΤΙΚΗ ΚΤΗΝΩΔΙΑ

Τις τελευταίες βδομάδες είχαμε μια σειρά από γεγονότα αστυνομικής "τάξης και ασφάλειας" που πρέπει να γεμίσουν με ανησυχία κάθε δημοκρατικό πολίτη.

Ένας τούρκος μειονοτικός από την Ξάνθη συνελήφθη μεθυσμένος και οδηγήθηκε στο Αστυνομικό Τμήμα. Βγήκε από το κρατητήριο νεκρός μετά από άγριο ξυλοδαρμό. Οξύ έμφραγμα και ανοιχτά τραύματα στο κεφάλι, πιστοποίησε η ιατροδικαστική έκθεση.

Ένας άλλος, έλληνας κτηνοτρόφος από την Κρήτη, μετά τη διαπίστωση της αθωότητας του βρέθηκε με σπασμένο πόδι από το αστυνομικό τμήμα στο νοσοκομείο.

Τέλος, στον Ωρωπό, η επιχείρηση-σκούπα για τη σύλληψη και απέλαση Αλβανών έληξε με ένα λαθρομετανάστη νεκρό από σφαίρα αστυνομικού. «Περιστατικό ατυχές», γιατί όπως "εξηγήθηκε, σκόνταψε κατά την καταδίωξη ο αστυνομικός, εκπυρσοκρότησε το όπλο του και η σφαίρα πέτυχε το θύμα στην καρδιά!

Αν για το τελευταίο γεγονός ο εισαγγελέας άσκησε ποινική δίωξη και αν για τις προηγούμενες περιπτώσεις ακόμα αναμένονται τα πορίσματα των ένορκων διοικητικών εξετάσεων (διαδικασίες που πολύ σπάνια, αν όχι ποτέ, καταλήγουν στην παραδειγματική τιμωρία των δραστών), η πραγματικότητα μένει και χτυπάει όπως το ρόπαλο στο κεφάλι. Όπως χτύπησαν και οι σκηνές που είδαμε στην τηλεόραση από το βάρβαρο και κτηνώδη ξυλοδαρμό αλβανών κρατουμένων που είχαν κάνει απόπειρα να αποδράσουν από τη φυλακή Ιωαννίνων.

Αυτά τα φαινόμενα είναι δείγματα ενός φασισμού που γεννιέται και διαχέεται σε όλη την ατμόσφαιρα. Ένας φασισμός που σηκώνει κόκκινη σημαία και παριστάνει την πατριωτική δύναμη που θέλει να σώσει την ψυχή του έθνους από την καταστροφή που φέρνει ο αμερικάνικος και ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός.

Το ψευτοΚΚΕ, σαν κέντρο αυτού του αντιευρωπαϊκού φασισμού μαζί με τον "επαναστατικό" οχετό του

ομπορτουνισμού και τη δήθεν αριστερή αντιπολίτευσή του, τον εξαρχειώτικο αναρχισμό, είναι εκείνοι που έχουν γυμνάσει τον αστυνομικό στρατό της Ασφάλειας να αναπτύξει τα πιο αντιδραστικά και μεσαιωνικά αντανάκλαστικά του, αφού εξαπέλυσαν εναντίον του το αντιδραστικό 17Νοεμβρίτικο "κίνημα".

Αλλά αυτή η από τα δεξιά "αντροπιά" της αστυνομίας άφησε πίσω της έναν ταπεινωμένο ασφαλίτη που οργανώνει, τώρα, συστηματικά την απεπιθέσή του για να πάρει εκδίκηση. Ένα μηχανισμό της Ασφάλειας που έμαθε να μισεί βαθιά κάθε δημοκρατικό κίνημα, κάθε αντιεθνικιστική δύναμη, όσο και τις εθνικές και τις θρησκευτικές μειονότητες. Το ψευτοΚΚΕ δε νοιάζεται πια για τα δημοκρατικά δικαιώματα, γιατί το ίδιο έχει γίνει η "πατριωτική" δύναμη του έθνους ενάντια στη "σατανική Δύση" και την Ευρώπη. Αυτή όμως είναι και η πολιτική γραμμή του ασφαλίτη σήμερα, που είναι εντελώς ανίκανος να αντιπαρατεθεί στα "ταξικά" κινήματα του σοσιαλισμού, αφού έτσι κι αλλιώς έχουν εξασφαλίσει τη νομιμότητά τους, την εθνική τους ταυτότητα.

Ο νέος "εσωτερικός εχθρός" είναι πια κάθε δύναμη που αντικειμενικά χτυπάει την "ορθόδοξη", αντιδυτική και αντιευρωπαϊκή γραμμή. Ο παλιός φασισμός μαζί με το βαλιτσάκι με τα εργαλεία βασανισμού είναι ιδεολογικά και πολιτικά συγκροτημένος για να εξασκήσει την τέχνη του πάνω στο λαό, τους πραγματικούς δημοκράτες και κομμουνιστές. Μπορεί, μάλιστα, να γυμνάζεται από τώρα ανενόχλητος. Μόνο ένα πλατύ λαϊκό δημοκρατικό κίνημα, σε σύγκρουση με το σοσιαλφασισμό, που θα πείσει και θα αποκτήσει την εμπιστοσύνη του λαού είναι ικανό να υπερασπίσει τα δικαιώματα του πολίτη απέναντι στη βαρβαρότητα της Ασφάλειας.

Γιατί ο λαός έχει μάθει να μισεί, μέσα απ' την πείρα του, τον πραξικοπηματισμό του ψευτοΚΚΕ και την ασύστολη δημαγωγία πάνω στα "δημοκρατικά δικαιώματα" των συνήθων αθώων.

Εξαγωγή φωτός

Πρωτιά για την Ελλάδα. Δυστυχώς ούτε στις επιστήμες ούτε στις τέχνες ούτε στην τεχνολογία. Σε κανένα τομέα της ανθρώπινης σκέψης από αυτούς που μπορούν να κάνουν περήφανα μια χώρα για την προσφορά της στην ανθρωπότητα. Θλιβερό γεγονός αποτελεί η σύλληψη και προφυλάκιση του έλληνα κοινοτικού υπάλληλου Γ. Τζοάνου, προϊστάμενου της τουριστικής υπηρεσίας της Κομισιόν στις Βρυξέλλες. Μαζί του προφυλακίστηκε και η σύζυγός του, καθώς και ο γάλλος συμβασιούχος υπάλληλος Π. Σατιγιόν. Σύμφωνα με την ανάκριση, οι δύο υπάλληλοι στην υπηρεσία Τουρισμού της 23ης Γεν. Διεύθυνσης της Κομισιόν στην περίοδο 1989-1994 είχαν ευνοήσει ορισμένες γαλλικές, βελγικές και ελληνικές επιχειρήσεις με αντάλλαγμα το 10-15% από την κοινοτική χρηματοδότησή τους. Στους δύο υπαλλήλους της η Κομισιόν είχε άρει την ασυλία που είχαν, αφού προηγούμενα τους είχε διώξει πει-

θαρχικά, τους είχε θέσει σε διαθεσιμότητα και τελικά τους είχε απολύσει.

Το γεγονός αυτό, δηλαδή η σύλληψη κοινοτικού υπάλληλου για αδίκημα σχετικό με την υπηρεσία του, είναι το πρώτο στα 45 χρόνια της κοινοτικής ιστορίας. Δυστυχώς η πράξη αυτή θα αποτελέσει ένα ακόμη χτύπημα της αξιοπρέπειας της χώρας μας στην Ευρώπη. Γιατί μετά από μια σειρά πολιτικές διαφωνίες ή βέτο που έχει προβάλλει η Ελλάδα, σχεδόν πάντα μόνη της και υπερασπιζόμενη συνήθως την πολιτική του «ορθόδοξου τόξου», μετά από παρατυπίες (στην πραγματικότητα σαμποτάζ) στις αναθέσεις μεγάλων έργων με κοινοτικές χρηματοδοτήσεις, μετά από κονδύλια που δεν απορροφώνται, η χώρα μας έχει χαρακτηριστεί, και όχι άδικα, το "μαύρο πρόβατο" της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δυστυχώς η πράξη που προαναφέραμε θα αποτελέσει ένα ακόμη χτύπημα της αξιοπρέπειας της χώρας μας στην Ευρώπη.

ΟΛΟΜΕΤΩΠΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

στη ρωσόδουλη φράξια του Εκτελεστικού (Λαλιώτη-Σκανδαλίδη), ακριβώς γιατί η ομάδα Σημίτη βλέπει την κλίκα Λαλιώτη - Σκανδαλίδη σαν μια ενδιάμεση δύναμη απέναντι στο σοβινισμό, μια δύναμη που η συνεργασία μαζί της μπορεί να της εξασφαλίσει τη σταθερότητα στην κυβέρνηση απέναντι και στον Τσοχατζόπουλο και στον Αρσένη, αλλά και στο παλιό σοβινιστικό Κέντρο.

Η ρωσόδουλη κλίκα του Εκτελεστικού, κολυμπώντας μέσα στο "αριστερό" ριζοσπαστικό φιλοευρωπαϊκό ρεύμα, στρέφει τα κύρια πυρά της στον Αρσένη και επιδιώκει μέσα από μια λυκοσυμμαχία με το Σημίτη τον πλήρη έλεγχο τόσο του Σημίτη όσο και του Αρσένη. Όλα δηλαδή ξεκινάν από την πολιτική αδυναμία των ευρωπαϊκόφιλων δυνάμεων να δουν το ρόλο του ρώσικου ιμπεριαλισμού και την πραγματική διάταξη των δυνάμεων που επιβάλλει η επιθετικότητα αυτού του ιμπεριαλισμού.

Το μόνο μέτωπο που μπορεί να οδηγήσει τη χώρα μπροστά είναι σήμερα εκείνο που στο στόχαστρό του έχει αποκλειστικά τις ρωσόδουλες δυνάμεις της ανωμαλίας. Και μόνο ένα ισχυρό μέτωπο Σημίτη-Αρσένη θα μπορούσε να βάλει φραγμό στη ρωσόδουλη κλίκα του Εκτελεστικού. Ένα μέτωπο που θα μπορούσε να περιλάβει και δυνάμεις του παλιού Κέντρου που πρωτοστάτησαν στο χτύπημα του "Παπανδρείσμου" μέσα στην Κοινοβουλευτική Ομάδα, αλλά και δυνάμεις της αυτοδυναμικής τάξης του ΠΑΣΟΚ που εκφράζονται με τον Τσοχατζόπουλο. Ακριβώς γιατί μέσα στο μπλοκ του εθνικισμού από την ίδια την ταξική τους φύση σαν κρατικοκαπιταλιστικού ανεξαρτησιακού ρεύματος υπάρχουν ισχυρές δυνάμεις αντίστασης στο ρώσικο ιμπεριαλισμό και στις ντόπιες δυνάμεις του, ιδιαίτερα όπως αυτές εκφράζονται με την ομάδα Αρσένη. Κάτω απ' αυτή τη γενική πολιτική ανάλυση ας δούμε τις τελευταίες πολιτικές εξελίξεις.

Από την περιβόητη "παραίτηση" του Α. Παπανδρέου και στη διάρκεια όλων των επόμενων εξελίξεων το Εκτελεστικό, κάτω από την ηγεμονία της ρωσόδουλης κλίκας Λαλιώτη-Σκανδαλίδη, προσπαθεί να αναδειχθεί σε μοναδικό πυρήνα άσκησης της εξουσίας βάζοντας την κυβέρνηση, την κοινοβουλευτική ομάδα και το κόμμα κάτω από τη δικιά του ηγεμονία.

Η ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Η σύνθεση της κυβέρνησης στην πραγματικότητα αντανάκλασε δύο βασικά πράγματα: Τη νίκη των φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων, αλλά και το συμβιβασμό της με την κλίκα Λαλιώτη του Εκτελεστικού.

Το πρώτο ιδιαίτερα είναι φανερό από την αλλαγή στο υπουργείο Εξωτερικών, βασικό κέντρο μέχρι πριν λίγο των ρωσόδουλων δυνάμεων. Η αποπομπή του Παπούλια και ο ερχομός του Πάγκαλου ή-

ταν ίσως η πιο σημαντική αλλαγή σ' αυτή την κυβέρνηση. Από την άλλη πλευρά, το πέρασμα των βασικών οικονομικών υπουργείων στο ευρωπαϊκό εκσυγχρονιστικό παράρτημα ήταν η δεύτερη βασική έκφραση της νίκης Σημίτη.

Όμως η δήθεν φιλο-Σημιτική ταχτική του ΕΓ ήταν αυτή που προσπάθησε να δώσει μια κυβέρνηση μετώπου Σημίτη-Λαλιώτη, χτυπώντας ιδιαίτερα την ομάδα Αρσένη, αλλά και το παλιό Κέντρο. Έτσι, η ρωσόφιλη κλίκα κράτησε δύο βασικά οικονομικά υπουργεία: Ο Λαλιώτης συνεχίζει με αυξημένες πλέον αρμοδιότητες στο ΥΠΕΧΩΔΕ και ο Τζουμάκας πήγε στο Γεωργίας για να βάζει φωτιές στην αγροτική πολιτική της ΕΕ και να κόβει την Ελλάδα στη μέση με τους Κνίτες της Λάρισας, ενώ ταυτόχρονα εξασφάλισε μια ισχυρή παρουσία στην κυβέρνηση με τους Φούρα, Παπαζώη, Γ. Παπανδρέου, Πετσάλνικο και το φιλολαλιωτικό Βενιζέλο, αλλά και με προσβάσεις τόσο στην ομάδα των λεγόμενων "Γεννηματικών" όσο και των λεγόμενων "λοχαγών". Πέρα όμως από τους συγκεκριμένους συσχετισμούς στη σύνθεση της κυβέρνησης, βασικός στόχος του Εκτελεστικού ήταν η πυροδότηση της αντίθεσης Σημίτη-Αρσένη, γιατί ακριβώς -κάτω από το φως της προηγούμενης πολιτικής ανάλυσης- ο Σημίτης έκανε το σοβαρό πολιτικό λάθος να δώσει τη λιγότερη κυβερνητική δύναμη στην τάση Αρσένη, και ουσιαστικά μόνο το υπουργείο Άμυνας. Η αξιοποίηση αυτής της αντίθεσης μέσα στη νέα κυβέρνηση θα είναι βασικό κέντρο της πολιτικής της ρωσόδουλης ομάδας του Εκτελεστικού με δυο βασικούς στόχους: την αφαίρεση του Στρατού από τον Αρσένη και την πλήρη εξάρτηση των φιλοευρωπαϊκών τμημάτων.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Στο κόμμα η ρωσόδουλη κλίκα του Εκτελεστικού αποζητά την απόλυτη ηγεμονία μην αναγνωρίζοντας την παραμικρή ενότητα με το Σημίτη.

Τρεις καθοριστικές αποφάσεις του ΕΓ δείχνουν την αποφασιστικότητα της κλίκας σ' αυτή την κατεύθυνση.

Η πρώτη ήταν η απόρριψη του αιτήματος του Πάγκαλου για επιστροφή του στην Κ.Ε., απόρριψη που συνοδεύτηκε μάλιστα με το βαρύ χαρακτηρισμό της πρότασής του σαν «ηθικά και πολιτικά απαράδεκτη». Η δεύτερη ήταν η άρνηση του Εκτελεστικού να μπει στη σύνθεση του ο Σημίτης, αποφασίζοντας ταυτόχρονα με προσβλητικό τρόπο να τον δέχονται... μια φορά το μήνα σε συνεδρίασή του. Η τρίτη ήταν η απόφαση για πραγματοποίηση του Συνέδριου στα αρχές Ιουνίου, παρά την αντίδραση της Κ.Ε. στην προηγούμενη συνεδρίασή της.

Οι τρεις αυτές αποφάσεις του Εκτελεστικού είναι ανοιχτές εχθρικές κινήσεις απέναντι στη νέα κυβέρνηση. Είναι κινήσεις που περιχαράκωνουν το μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ και αποκλείουν την

ανάδειξη των φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων στην ηγεσία του. Από την άλλη δείχνουν την οξύτητα της επίθεσης της ρωσόδουλης κλίκας του Εκτελεστικού.

ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Και εδώ το Εκτελεστικό προσπαθεί να δώσει τα χτυπήματά του στο βασικό όργανο της προηγούμενης δημοκρατικής αντι-παπανδρείκης εξέγερσης. Σύμφωνα λοιπόν με το Εκτελεστικό, η Κ.Ο. δεν μπορεί να συνεδριάσει χωρίς την εντολή του Α. Παπανδρέου! Γι' αυτό τον ισχυρισμό τους επικαλούνται τον κανονισμό της Βουλής και την ανυπαρξία Εσωτερικού Κανονισμού της Κοινοβουλευτικής Ομάδας.

Έτσι, το βασικό αυτό κοινοβουλευτικό όργανο, που αναδείχτηκε σε κέντρο δημοκρατικής αντίστασης, καλείται από το Εκτελεστικό να πέσει στην προηγούμενη αδράνειά του! Και όχι μόνο αυτό, αλλά απαγορεύεται στο Σημίτη στο όνομα ενός "τύπου" να μην έχει το βασικό δικαίωμα σαν πρωθυπουργός να συγκαλεί την κοινοβουλευτική του ομάδα.

Πρόκειται δηλαδή για ένα νέο πραξικόπημα ενάντια σε μια κλασική αστικοδημοκρατική λειτουργία.

Μέσα απ' αυτό η ρωσόδουλη κλίκα του Εκτελεστικού θέλει να κρατήσει απομονωμένο το Σημίτη από την κοινοβουλευτική ομάδα και ταυτόχρονα να χτυπήσει την αυτονομία από το "κόμμα" ενός οργάνου που αναδείχθηκε σε δημοκρατικό παράγοντα στην εσωκομματική μάχη.

Μέσα από αυτό το άθροισμα θέλουμε να δείξουμε πως σ' όλα τα μέτωπα η ρωσόδουλη κλίκα των Λαλιώτη-Σκανδαλίδη βρίσκεται σε μια επίθεση ενάντια στα φιλοευρωπαϊκά τμήματα του ΠΑΣΟΚ. Σ' αυτήν την επίθεση στηρίζεται τόσο στον κομματικό μηχανισμό όσο και στα σοβαρά πολιτικά λάθη του αντιπάλου της.

Μόνο το ανοιχτό χτύπημα της κλίκας του Εκτελεστικού μέσα από μια πολιτική της πιο πλατιάς ενότητας εναντίον του μπορεί να αντιστρέψει αυτή την επίθεση και ν' ανοίξει πραγματικούς δρόμους για τη δημοκρατία και την ανάπτυξη του τόπου. Κάθε άλλη πολιτική συνδιαλλαγής με την κλίκα είναι καταδικασμένη στην υποταγή.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

Ασάνιν: Απάτη για χάρη της Σερβίας

Από τις πρώτες ενέργειες του Σημίτη στην πρωθυπουργία σημειώνουμε την άρνηση έκδοσης στο Βέλγιο του Σέρβου Ασάνιν (κατηγορούμενου για δολοφονία ηγετικού στελέχους των Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου στις Βρυξέλλες το Φεβρουάριο του '90, ανώτατου στελέχους των μυστικών υπηρεσιών της Σερβίας και προσωπικού φίλου του Μίλοσεβιτς) και την τελική έκδοσή του στην "από παλιά φίλη και σύμμαχο" Σερβία. Αυτό προκάλεσε την οργή του Βελγίου, που κατηγορήσε τη νέα κυβέρνηση για αντιευρωπαϊσμό. Πράγματι, η έκδοση του σέρβου δολοφόνου στο Βελιγράδι ήταν μια καθαρά αντιευρωπαϊκή πράξη, εκδήλωση της αδυναμίας αντίστασης του φιλοευρωπαϊού Σημίτη στην από παλιά δουλεμένη από τον Παπανδρέου και γερά στεριομένη μέσα στο ΠΑΣΟΚ ελληνοσερβική συμμαχία.

Ήδη από τον περασμένο Οκτώβριο, λίγο μετά τη σύλληψη του Ασάνιν από τις ελληνικές αρχές στη Ρόδο ύστερα από σήμα της Ιντερπόλ, το Βέλγιο είχε ζητήσει από την Ελλάδα την έκδοσή του. Στις αρχές Νοεμβρίου το Εφετείο Ρόδου γνωμοδότησε υπέρ της έκδοσής του στο Βέλγιο. Στις 8 Δεκεμβρίου ο Άρειος Πάγος, στον οποίο προσέφυγε ο Σέρβος, εξέδωσε απόφαση γνωμοδοτώντας επίσης υπέρ της έκδοσής του στο Βέλγιο.

Για να πραγματοποιηθεί η έκδοση χρειαζόταν μόνο η έκδοση απόφασης από τον υπουργό Δικαιοσύνης (τότε ήταν ο Ποττάκης), ο οποίος μετά από ένα μήνα, στις 14/1/1996, αποφάσισε να εκδώσει τον Ασάνιν στο Βελιγράδι στηριζόμενος σε μεταγενέστερη από αυτήν του Άρειου Πάγου απόφαση του Συμβουλίου Εφετών Πειραιά, που γνωμοδότησε υπέρ της έκδοσής του στο Βέλγιο. Είχε μεσολαβήσει αίτηση έκδοσης από το Βελιγράδι με απόφαση του περιφερειακού δικαστηρίου Βελιγραδίου που εκδόθηκε στις 10/1/96 και επιδόθηκε με ρηματική διακοίνωση, την ίδια μέρα, από την εδώ γιουγκοσλαβική πρεσβεία στις ελληνικές αρχές. Στην απόφαση αυτή το δικαστήριο ζητούσε την έκδοση του Ασάνιν για το ίδιο έγκλημα για το οποίο τον καταζητούσαν οι βελγικές αρχές (Ελευθεροτυπία, 25/1)! Μετά από καθυστέρηση ενός μήνα να εκδώσει απόφαση ο Ποττάκης έδρασε αστραπιαία όταν άναψε το πράσινο φως από τη Σερβία, προχωρώντας μάλιστα στην έκδοση της απόφασης την ημέρα που άφηνε το υπουργείο.

Όταν ανέλαβε η νέα κυβέρνηση Σημίτη ο πρόεδρος του Βελγίου στην Ελλάδα Ζορζ Βιλάν δήλωσε γι' αυτή την υπόθεση: «Ελπίζουμε ότι η νέα κυβέρνηση θα δώσει μια έμπρακτη απόδειξη του φιλευρωπαϊσμού της και θα παραδώσει τον Ασάνιν στις βελγικές αρχές. Αν όμως η ελληνική κυβέρνηση αγνοήσει τόσο τις συνθήκες που υπάρχουν μεταξύ των δύο χωρών όσο και την απόφαση του Άρειου Πάγου της χώρας και στείλει τον Ασάνιν στο Βελιγράδι, τότε η κυβέρνηση μου θα θεωρήσει την πράξη αυτή μια εχθρική πράξη, η οποία δε συμβάλλει στη βελτίωση των

σχέσεων των δύο χωρών» (Ελευθεροτυπία, 20/1).

Με αυτά τα δεδομένα η νέα ελληνική κυβέρνηση, χωρίς να έρθει σε καμία προηγούμενη συνεννόηση με τη βελγική κυβέρνηση και ενώ ο νέος υπουργός Δικαιοσύνης Βενιζέλος μέχρι τελευταία στιγμή διαβεβαίωνε τις βελγικές αρχές ότι «έβλεπε με κατανόηση το αίτημα τους» (Ελευθεροτυπία, 25/1), αποφάσισε μέσα σε μία νύχτα να προχωρήσει στην εκτέλεση της προηγούμενης υπουργικής απόφασης, δηλ. έστειλε τον Ασάνιν στη Σερβία.

Τις "σοβαρές" προθέσεις του Βελιγραδίου για "αμερόληπτη" μεταχείριση του Ασάνιν δείχνει το γεγονός ότι διέμενε επί πέντε συνεχή χρόνια στο Βελιγράδι πριν αποφασίσει να έρθει για διακοπές στη Ρόδο και δεν του έγινε από τις εκεί αρχές η παραμικρή ενόχληση. Ένα άλλο στοιχείο "υπέρ" της έκδοσης που έλαβαν υπόψη τους τόσο ο Ποττάκης όσο και οι Σημίτης, Βενιζέλος, Πάγκαλος.

Ο πρόεδρος του Βελγίου με σκληρή γλώσσα απάντησε σ' αυτή την πρόκληση κατηγορώντας την κυβέρνηση για "εξαπάτηση": «Η βελγική κυβέρνηση αισθάνεται βαθύτατα απογοητευμένη για την εξαπάτηση την οποία υπέστη από την ελληνική κυβέρνηση. Ύστερα από τέτοια μεγάλη καλοσυεργία των ελληνικών αρχών, η ελληνική κυβέρνηση έλαβε με απίστευτη ταχύτητα μια απόφαση η οποία ήταν αντίθετη στις προσοδικές του Βελγίου, μιας χώρας εταίρου της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε. Επίσης η βελγική κυβέρνηση εκφράζει την έκπληξή της για το γεγονός ότι ο υπουργός Δικαιοσύνης Ποττάκης έλαβε την τελική απόφαση την ίδια ακριβώς ημέρα που εγκατέλειπε την υπουργική του θέση» (Ελευθεροτυπία, 25/1).

Ο βέλγος πρόεδρος μ' αυτό τον τρόπο φιλότιμα προσπάθησε να θυμίσει στην ελληνική κυβέρνηση "πού ανήκει", όμως ο γελοίος Βενιζέλος ερμήνευσε κάπως διαφορετικά την κοινοτική και συμμαχική αλληλεγγύη: «Με ξενίζει το ύφος του πρόεδρου που είναι πεπειραμένος διπλωμάτης», είπε. «Με επισκέφθηκε χτες, μου εξέθεσε το πρόβλημα, ήδη είχε εκδοθεί η απόφαση του κ. Ποττάκη. Του δήλωσα την προθυμία μου να κάνω μια γρήγορη εκ των ενόντων διαβούλευση με τον Πρωθυπουργό και τον υπουργό Εξωτερικών, όμως αυτό ήταν πρακτικά άνευ αποτελέσματος, γιατί είχε ήδη εκδοθεί (!). Είπα στον πρόεδρο ότι με αυτόν τον τρόπο θεωρούμε ότι απαλάσσουμε το Βέλγιο και από μια ποινική δίκη που αφορά Γιουγκοσλάβους πολίτες (!!!)». Με τέτοιο χειρισμό, αυτό που ξενίζει είναι πώς τηρήθηκαν τόσο χαμηλά οι τόνοι.

Η κυβέρνηση Σημίτη δεν τόλμησε να αμφισβητήσει ανοιχτά την εξωτερική πολιτική Παπανδρέου ανακαλώντας μια απόφαση της κυβέρνησής του. Δεν τόλμησε σαν ευρωπαϊκό ρεύμα να συγκρουστεί με το φιλοσερβισμό. Έτσι, έδωσε την προστασία του κρυφά μέσα στη νύχτα, με απάτη, σε έναν καταζητούμενο από την Ευρώπη, σέρβο πράκτορα και δολοφόνο.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ "ΙΟ" ΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

Είχαμε υποσχεθεί στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής ότι θα απαντούσαμε στο σχόλιο του "Ιού" της Ελευθεροτυπίας του προπερασμένου Σαββάτου, που υπεράσπιζε το Πειθαρχικό της ΕΣΗΕΑ για τη διαγραφή του Θ. Αναστασιάδη και, ανάμεσα σε άλλους, κατηγορούσε την ΟΑΚΚΕ για την υποστήριξη που του έδωσε. Έγραψε:

«Ποιος θα περίμενε να υπερασπίζον τον ίδιο κατατρεγμένο η "Αυριανή" και η Κατερίνα Ιατροπούλου. Ποιος θα το έλεγε ότι κάποτε θα βρίσκονταν στο ίδιο μετερίζι της ταξικής πάλης η ΟΑΚΚΕ με το μεταμοντέρνο πρύτανη Μεταξόπουλο... ότι ο καπιταλιστικός "Επενδυτής" και η προλεταριακή "Ν. Ανατολή" θα κάνουν διάγνωση του ίδιου κινδύνου;» Και παρακάτω: «Η ομοψυχία είναι πρωτοφανής. Μετά τα παλαιά συλλαλητήρια που διακήρυξαν σε όλους τους τόνους ότι Macedonia is Greek είναι ίσως η πρώτη φορά που το έθνος σύσσωμο ορθώνεται να συντρίψει τον εχθρό, που αυτή τη φορά είναι εσωτερικός: το πειθαρχικό συμβούλιο της ΕΣΗΕΑ».

Η εξήγηση που δίνουν σ' αυτή την ομοψυχία οι Ιοί είναι η εξής: «Στην πραγματικότητα η συμπαράσταση προς το Θ. Αναστασιάδη συνιστά εκδήλωση νομιμοφροσύνης προς τη σημερινή κατάσταση των πραγμάτων στο δημοσιογραφικό χώρο... ίσως και έκφραση φόβου ότι αν υπάρξει ενδοδημοσιογραφικός έλεγχος θα ελαττωθεί η ασυλία του επαγγέλματος και η σχέση του με την εξουσία, αυτή που έχει τόσο εύγλωττα αποτυπωθεί στο τρέχον σύνθημα: "αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι". Αλλά δεν πρέπει να υποτιμάμε και την προσπάθεια, την επαύριο της πετυχημένης απεργίας, να δυσφημισθεί η ΕΣΗΕΑ, το ιδίότυπο σωματείο των δημοσιογράφων...»

Αυτά είναι μερικά αποσπάσματα από το αρκετά εκτεταμένο σχόλιο. Οι Ιοί είναι πένες της πολιτικής δημοκρατίας και είναι μεγάλη η συνεισφορά τους στον αντισοβινιστικό αγώνα. Κι όμως, εδώ είναι συμμετοχοί, και μάλιστα από πρωτοπόρα μαχητική θέση, στην εκστρατεία του σοσιαλισμού ενάντια στον Αναστασιάδη. Είναι τόσο μαχητικοί και πρωτοπόροι, όσο ακριβώς είναι η ΟΑΚΚΕ στην υπεράσπιση του Αναστασιάδη.

Η ΟΑΚΚΕ και οι Ιοί είναι αντισοβινιστές και αντιρατσιστές, υπερασπίζουν τις γυναίκες, είναι αντισημίτες και υπερασπίζουν τους Αλβανούς. Αλλά στο κεφαλαϊώδες για την πολιτική δημοκρατία ζήτημα της διαγραφής του Αναστασιάδη είναι σε ακριβώς αντίθετα στρατόπεδα.

Οι Ιοί προσπαθούν να σχετικοποιήσουν το ζήτημα και να μετατρέψουν τη διαγραφή Αναστασιάδη σε ένα είδος κομματικής διαγραφής, σε ένα είδος: "άλλη θέση έχεις εσύ, άλλη εμείς. Προχωράμε ξεχωριστά, αλλά δε σου απαγορεύουμε την ελεύθερη έκφρα-

ση." Όμως παρακάτω λένε, επικαλούμενοι το Ρήγα Φεραίο, ότι ακόμα και ο Βολταίρος δικαιούται να σφάλλει, αναφερόμενοι στο περίφημο απόφθεγμα του για την ελευθερία της έκφρασης.

Αν ήθελαν να είναι ξεκάθαροι, έπρεπε να κάνουν το ίδιο που έκανε πριν από αυτούς ο φιλοξενούμενος στην ίδια τους τη στήλη Σαμπατακάκης, όταν με την μπουκά του πριν ένα χρόνο στην "Ε" απαιτούσε την απόλυση του Αναστασιάδη.

Για μας στην ΟΑΚΚΕ δεν υπάρχει καμία ευαισθησία όχι μόνο για τις διαγραφές, αλλά ούτε και για τη στέρηση του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης. Η διαφορά μας με το Βολταίρο είναι ότι για τους μισητούς εχθρούς του λαού δεν αναγνωρίζουμε το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης. Αυτή είναι η διαφορά μας από τους φιλελεύθερους γενικά. Όμως το ίδιο ακριβώς με μας λένε και οι σοσιαλφασίστες. Αυτοί στην πιο ακραία τους έκφραση, σαν κνίτες, υψώνουν τη δικτατορία του προλεταριάτου ενάντια στους εχθρούς του λαού, δηλαδή ενάντια στους δικούς τους εχθρούς, που τους ανάγουν σε εχθρούς του λαού.

Πού διαφέρουμε λοιπόν εμείς από τους κνίτες και το Σαμπατακάκη στην υπόθεση Αναστασιάδη; Μήπως διαφέρουμε στην εκτίμησή του αν ο Αναστασιάδης είναι στ' αλήθεια φασίστας ή δεν είναι; Μήπως διαφέρουμε απλά στην πολιτική εκτίμηση για τον Αναστασιάδη; Είναι αλήθεια ότι διαφέρουμε εκεί. Κυρίως διαφέρουμε εκεί από τους Ιούς. Εμείς λέμε ότι δίπλα στη δεξιά του πλευρά ο Αναστασιάδης, αυτός ο κοινωνικά συντηρητικός και πολιτικά εθνικιστής, έχει την εξαιρετικά προοδευτική πλευρά να είναι μαχητικός αντίπαλος του ψευτοΚΚΕ και της κνίτικης πλευράς του Συν, αντίπαλος της προοδευτικής τους υποκρισίας, του ψευτοαπεργιακού πραξικοπηματισμού τους, του αναρχοφασισμού τους και γενικά όλης αυτής της αριστερής μεταμόρφωσης του χειρότερου συντηρητισμού που ονομάζουμε σοσιαλφασισμό.

Όμως ο βασικός λόγος που είμαστε σήμερα στο αντίθετο ακριβώς στρατόπεδο με τους κνίτες, αλλά και με ανθρώπους σαν τους Ιούς, είναι ο εξής: Ότι εμείς είμαστε μαχητικά αντίθετοι στον πραξικοπηματισμό, είμαστε αντίθετοι στη βία που επιβάλλεται στο όνομα του λαού ερήμην του λαού.

Το λάθος των Ιών και το έγκλημα των κνιτών που θέλουν να επιβάλουν σιωπή στον Αναστασιάδη είναι ότι η μεγάλη μάζα του λαού, και μάλιστα η μεγάλη προοδευτική μάζα που διαβάξει την Ελευθεροτυπία και την Τρύπα δεν έχει καθόλου την εκτίμηση, την άποψη και τη θέση ότι ο Αναστασιάδης είναι ένας φασίστας-ρατσιστής. Αυτό φάνηκε από τα περσινά γράμματα στην Ελευθεροτυπία και αποδεικνύεται κυρίως από τη μεγάλη αναγνωσιμότητα της Μαύρης Τρύπας. Αν η αναγνωστική μάζα της "Ε" ηδονίζε-

ται, γελάει και διασκεδάει με ένα ρατσιστή, τότε τι πρέπει να πούμε για τον υπόλοιπο λαό παρά μόνο ότι είναι ένας λαός ρατσιστής;

Ασφαλώς οι Ιοί δε φτάνουν σε ένα τέτοιο συμπέρασμα, στο οποίο όμως δεν έχει κανένα πρόβλημα να φτάσει ο κνίτης. Μένει λοιπόν υποχρεωτικά σαν μίνιμουμ δημοκρατικά αποδεκτή θέση ότι ο Αναστασιάδης είναι ένας καλυμμένος ρατσιστής, δηλαδή ένας καλυμμένος θανάσιμος εχθρός του λαού. Αν κάποιος εξοντώσει έναν τέτοιο εχθρό στο όνομα του λαού για να προστατέψει το λαό δίχως την έγκριση του ίδιου, λέγεται πραξικοπηματίας. Γιατί αφαιρεί από το λαό, και μάλιστα από τη δημοκρατική του πρωτοπορία, τον απαραίτητο χρόνο της εμβάθυνσης, της αμφισβήτησης, της αναγκαίας ταλάντευσης για την κατάκτηση της γνώσης. Τέλος, του αφαιρεί την πρωτοβουλία για την τελική αποκάλυψη και την πολιτική καταδίκη του εχθρού.

Έτσι, ο πραξικοπηματίας γίνεται στην καλύτερη περίπτωση προστάτης και δημιουργός ευνοχών και στη χειρότερη μεσαιωνικός δικτάτορας. Ιδιαίτερα γίνεται τέτοιος επειδή ο λαός πολύ δύσκολα δέχεται να φτάνει στην απαγόρευση της έκφρασης γνώμης ακόμα και για πολύ απαίσιμα καθάρματα που έχουν πολιτικά αποκαλυφθεί.

Αυτό είναι το βαρύτατο λάθος αρχής που κάνουν σήμερα οι Ιοί όταν συμπαρατάσσονται με το Σαμπατακάκη, την ΕΣΗΕΑ και τους τέτοιου είδους εχθρούς του Βολταίρου.

Από αυτή την άποψη εμείς στην ΟΑΚΚΕ προτιμάμε χίλιες φορές τους άνευ όρων φίλους της γνωστής ρήσης του Βολταίρου, τους συνεπείς φιλελεύθερους οι οποίοι δε θέλουν να κλείσουν ποτέ το στόμα κανενός, παρά τους πονηρούς και βάνουσους εμπόρους της λαϊκής δικτατορίας.

Από κει και πέρα η διαφορά μας με τους Ιούς είναι διαφορά πολιτικής κατεύθυνσης. Στο βάθος η σύγκρουση μαζί τους είναι προϊόν του ιστορικού γεγονότος ότι ο σοσιαλφασισμός καταφέρνει ακριβώς από τη φύση του σαν "σοσιαλ", να διασπάει και μάλιστα βίαια το δημοκρατικό, αριστερό και επαναστατικό στρατόπεδο. Αυτό συμβαίνει γιατί η αντίφαση είναι στα ίδια τα πράγματα.

Οι Ιοί πιστεύουν ότι η ΕΣΗΕΑ βάλλεται επειδή τ έβαλε με τα ΜΜΕ στην τελευταία απεργία. Συμπαρατάσσονται με το σύνθημα "αλήτες, ρουφιάνοι δημοσιογράφοι" και φαίνονται πεισμένοι ότι όσοι υπερασπίζουν τον Αναστασιάδη υπερασπίζουν τα αφεντικά του Τύπου ενάντια στους απεργούς δημοσιογράφους και το λαϊκό κίνημα.

Η αντίφαση είναι η εξής: Πραγματικά, τα αφεντικά του Τύπου, δηλαδή ένα ισχυρότατο τμήμα της μεγαλοαστικής τάξης, εκμεταλλεύονται τη μεγάλη μάζα των δη-

Η ΡΩΣΙΑ ΦΕΡΝΕΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

ΕΙΡΗΝΗ-Η ΜΟΝΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

πέναντί της έχει τους λαούς, αλλά και την ανταγωνιστή της υπερδύναμη, τις ΗΠΑ. Από την περεστρόικα και μετά η Ρωσία, για να καλύψει την επίθεσή της στο εγγύς εξωτερικό, χρησιμοποίησε απέναντι στις ΗΠΑ την ταχτική του ταλαιπωρού και δουλικού ακόλουθου της αμερικάνικης αυτοκρατορίας. Ανακήρυξε και κολάκευσε τον αντίπαλό της σαν "μόνη υπερδύναμη" και ζήτησε μαζί του την παγκόσμια συγκυβέρνηση από δήθεν μειονεκτική θέση ενάντια στον Τρίτο Κόσμο.

Έτσι, για κάθε επίθεση της Ρωσίας στα Βαλκάνια, στην ανατολική Ευρώπη και στον Καύκασο εμφανιζόταν να ζητάει την αμερικάνικη έγκριση ή, έστω, την ανοχή. Και την είχε πάντα, ιδιαίτερα αφότου στο Λευκό Οίκο ανέβηκε ένας ολότελα αφοσιωμένος της σύμμαχος, ο Μπιλ Κλίντον. Το βασικό αντάλλαγμα γι' αυτές τις εγκρίσεις ήταν ότι οι ΗΠΑ ανέλαβαν τη διεξαγωγή του τελετουργικού στην "κρίση των κρίσεων", δηλαδή στο Βοσνιακό, και σφράγισαν τη ρώσικη πραχτική πρόελαση με τους εύκολους βαμβαρδισμούς και τις φανταχτερές υπογραφές που έβαλαν κάτω από τη ρωσόπνευστη διαμελιστική συμφωνία του Ντέιτον. Η φόρμα είναι το πιο ουσιαστικό για μια υπερδύναμη σε πτώση, όπως είναι το έντονο βάψιμο σε μια φιλάρεσκη γυναίκα που γερνάει. Αυτή τη φόρμα της κυριαρχίας εξασφαλίζει η Ρωσία στις ΗΠΑ δίνοντας την έγκριση της αληθινής πρώτης υπερδύναμης στην αμερικάνικη στρατιωτική φανφάρα. Είναι η ρώσικη έγκριση που έκανε το Χόλμπρουκ ιδιοφυή μεσολαβητή και τον Κλίντον μέγα ειρηνοποιό και όχι τα αμερικάνικα στρατεύματα της Βοσνίας, που παρατάχθηκαν μόνο και μόνο για να επιτηρήσουν το διαμελισμό.

Με ανάλογο τρόπο άλλωστε παρατάχθηκε στη Δημοκρατία της Μακεδονίας ένα νατοϊκό στρατιωτικό γκρουπούσκουλο για να επιβλέψει τη σύνθλιψη αυτής της μικρής χώρας από την τριπλή "ορθόδοξη" υδραυλική πρέσα Ελλάδας-Σερβίας-Βουλγαρίας.

Μπορεί λοιπόν κανείς να περιμένει ότι κάποια στιγμή εκείνοι που πήγαν στα σοβάρια το μεγάλο πρεπο ρόλο του άλλοι τους ανέθεσαν θα δοκιμάσουν την πιο σκληρή έκπληξη. Τόσο σκληρή που θα κάνει τον ιδιοφυή Χόλμπρουκ να αναζητήσει εναγώνια έναν έλληνα δημοσιογράφο για να ανατρέψει προηγούμενες δηλώσεις του και τον "ειρηνοποιό" πλανητάρχη να ζητάει κατανόηση από έναν κατασπαργμένο έλληνα πρωθυπουργό, που κατάντησε έτσι ακριβώς επειδή τον είπε ειρηνοποιό.

Αυτά έπαθε η "μόνη υπερδύναμη" όταν μετά το "θρίαμβό" της στην πρώην Γιουγκοσλαβία αποφάσισε να κατέβει για να δαμάσει και να συμφιλώσει τους δυο άταχτους μικρούς της συμμάχους του Αιγαίου που χρόνια φιλονικούν.

Είχε αποτύχει όσο υπήρχαν δυο υπερδυνάμεις. Τώρα που υπήρχε μόνο μία τα πράγματα φαινόταν εξαιρετικά απλά. Το αμερικάνικο λάθος συνίσταται στο ότι η πρώτη υπερδύναμη του Αιγαίου δεν είναι

η αμερικάνικη, αλλά η ρώσικη.

Ασφαλώς δεν πρόκειται εδώ για τον πελώριο όγκο και την εξαιρετική ποιότητα του ρώσικου στόλου της Μεσογείου με τα πυρηνικά και τα ελικοπτεροφόρα του και με τα αγκυροβόλια του έξω από τα Κύθηρα. Οι ΗΠΑ είναι σ' αυτό το επίπεδο ισχυρότερες. Ούτε, ακόμα, πρόκειται για το ουσιαστικό ζήτημα ότι ο ρώσικος στόλος είναι πολύ πιο κοντά στη βάση του απ' ό,τι ο αμερικάνικος στη δικιά του. Η μεγάλη διαφορά βρίσκεται στο ότι η Ελλάδα έχει δουλευτεί ένα τέταρτο του αιώνα από τα μέσα τόσο αποτελεσματικά, ώστε η ρώσικη διεθνής στρατηγική να είναι η εθνική στρατηγική της Ελλάδας. Αυτή είναι η ανεκτίμητη προσφορά στη ρώσικη διπλωματία του χαρισματικού και αφοσιωμένου πράχτορα της Παπανδρέου, που στήριξε όλο του το εγχείρημα σε μια πολιτική θέση: "κύριος εχθρός είναι η Τουρκία" και σε μια πολιτική αρχή: "Κανένας διάλογος μαζί της". Αυτή τη στάση την έκανε εθνική αρχή, την παγίωσε ιδεολογικά και ψυχολογικά σε όλη τη χώρα, έτσι ώστε να μη δυσκολευτεί καθόλου αργότερα στο όνομα του τούρκικου μισοφασισμού να δέσει τη χώρα μας με τη Σερβία ναζί, το Ιράν μεσαίωνα, το Ιράκ και τη Συρία βασανιστές και, κυρίως, την προστάτιδα όλων αυτών νεοσαρική Ρωσία.

Χάρη σ' αυτούς τους εξαιρετικούς συμμάχους και το δαιμονοποιημένο κύριο εχθρό της η χώρα μας μοιραία ήρθε σε σύγκρουση με όλη τη Δύση και συχνά με τον Τρίτο Κόσμο. Έτσι παγιώθηκε το αίσημα της σχετικής εθνικής μοναξιάς, και κύρια το αίσημα του αντιδυτικισμού. Εδώ ο παλιός προοδευτικός αντιδυτικός αντιμπεριαλισμός έγινε το ιδεολογικό προκάλυμμα του εθνικιστικού ή και φεουδαρχικού αντιδυτικισμού και πάντρεψε το μικροαστικό αντικαπιταλισμό με τον παραδοσιακό φασισμό κάθε είδους. Αυτή η γραμμή δουλεύτηκε με την ίδια αμείωτη ένταση στην εποχή της περεστρόικα και διευκολύνθηκε από την ορθόδοξη μεταμφίεση των ρώσων σοσιαλφασιστών.

ΙΜΙΑ ΚΑΙ ΣΗΜΙΤΗΣ

Αν για τη ρώσικη διπλωματία υπήρχαν κάποια εμπόδια, αυτά ήταν συγκυριακής μορφής. Ουσιαστικά επρόκειτο για το ότι ο ίδιος ο πράχτορας ήταν πολιτικά σε αχρηστία και, κυρίως, για το ότι διάδοχός του στην πρωθυπουργία έγινε ένας προοδευτικός αστός, ο Σημίτης.

Ο Σημίτης ήρθε για να εκφράσει στο άκρο της τη βαθύτερη πολιτική αντίφαση της εποχής: Την αυθόρμητη κίνηση της οικονομίας και της κοινωνικής ζωής προς την Ευρώπη και την πολιτική πρόοδο, και τη μεθοδευμένη κίνηση της "εθνικής ιδέας" ενάντια στην Ευρώπη και την πολιτική αντίδραση. Αυτή η αντίφαση εκφράζεται από την αντίθεση του εδαφικού ονείρου με την οικονομική ανάπτυξη, του στρατού με την οικονομία, του ευρωπαϊκού διεθνιστικού ρεύματος με τον αισχρότερο σοβινισμό ρατσιστικού τύπου. Αυτή η αντίφαση εκφράζεται στην πολιτική κύρια με τη δημοκρατική κυβέρνηση, από τη μια, και τη φασιστική ηγεσία του

κυβερνητικού κόμματος, από την άλλη. Αυτή η αντίφαση εξηγεί τόσο την εκλογή Σημίτη ενάντια στην κομματική σαπίλα και την ακραία αρχική συμπάθεια των μαζών σ' αυτόν, όσο και την ορμητική πτώση του όταν ταλάνισε να συγκρουστεί με την παπανδρεϊκή "εθνική ιδέα", διαπράττοντας τη διπλή ιεροσυλία να θεωρήσει επιτυχία τον ειρηνικό συμβιβασμό με την Τουρκία και, κυρίως, να ευχαριστήσει το Μεγάλο αμερικάνο Σατανά.

Η κατακρήμνιση του Σημίτη ήταν αναγκαία από την ώρα που η ρώσικη μηχανή μπήκε μπροστά για να ενεργοποιηθεί την κρίση στο Αιγαίο. Την κρίση την έβαλε σε εφαρμογή ο Παπανδρέου το Σεπτέμβριο του 1995, οπότε και την ανήγγειλε στην έκθεση της Θεσσαλονίκης λέγοντας ότι «και οι Ευρωπαίοι και οι ΗΠΑ παίρνουν μάλλον φιλοτουρκικές θέσεις. Θέλουν να κάτσουμε γύρω από ένα τραπέζι και να λύσουμε αυτά τα προβλήματα κυρίως, περίπου ως ίσος προς ίσον. Δηλαδή βασικές παραχωρήσεις να συζητηθούν από την Ελλάδα σε ό,τι αφορά κυριαρχικά της δικαιώματα». Και λίγες μέρες μετά στη Μαγιόρκα στις 23 Σεπτεμβρίου απέρριπτε συνάντηση Παπούλια - Ινονού που προωθούσαν οι ΗΠΑ λέγοντας: «Δεν υπάρχει τέτοιο θέμα. Στη φαντασία μόνο. Θα χαιρετηθούν ασφαλώς». Αυτή ήταν η πλατφόρμα. Χρειαζόταν όμως η έμπρακτη ανάφλεξη στις "εν υπνώσει" και σχετικά ήμερες ως τότε ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Η ανάφλεξη ήταν η εκστρατεία για τον εποικισμό των βραχονησίδων που ξεκίνησε το υπουργείο Αιγαίου κάτω από την καθοδήγηση του υπουργείου Εξωτερικών στα τέλη του Σεπτεμβρίου. Αυτή η εκστρατεία κλιμακώνεται σήμερα με τη συμμετοχή του ΥΠΕΧΩΔΕ, δηλαδή του Λαλιώτη (δες άλλο σημείωμα στην εφημερίδα), στη βάση ενός νέου προγράμματος.

Οι βραχονησίδες, σύμφωνα με το Νέο Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας, ορίζονται από το ότι δεν έχουν δικιά τους οικονομική ζωή, δηλαδή μόνιμα εγκατεστημένους κατοίκους που έχουν παραγωγική δραστηριότητα. Αυτή είναι η διαφορά τους από τα νησιά. Τα νησιά όμως έχουν υφαλοκρηπίδα, ενώ οι βραχονησίδες δεν έχουν, πάλι σύμφωνα με το Δίκαιο της Θάλασσας. Ο Παπανδρέου λοιπόν σκάρωσε ένα σχέδιο να εποικίσει τις βραχονησίδες φτιάχνοντας, όπως λέει ο αρχισοβινιστής Κοτσακάς (υπουργός Αιγαίου), «αρχικά ένα ξωκλήσι και μια δεξαμενή νερού» ώστε να υπάρχουν προϋποθέσεις μόνιμης εγκατάστασης. Το σχέδιο αυτό ξεκίνησε ως τα τώρα σε καμιά εικοσαριά βραχονησίδες και προκάλεσε, όπως διαπιστώνει ο Κοτσακάς με χαρά, «μεγάλη ενόχληση στους Τούρκους» (Κοτσακάς στο Σκάι στις 30 Γενάρη).

Μ' αυτόν τον τρόπο μια βραχονησίδα στο κέντρο του βόρειου Αιγαίου δεν αφήνει στους Τούρκους ούτε ίχνος υφαλοκρηπίδας.

Γι' αυτό κυρίως στα σημεία αυτά γίνεται ο εποικισμός και όχι στις βραχονησίδες που βρίσκονται κοντά στις τούρκικες ακτές, οπότε θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι ο εποικισμός γίνεται για

να μην αμφισβητηθεί η εθνική κυριαρχία στις βραχονησίδες.

Δεν είναι τυχαίο ότι ένα άλλο τέτοιο σημείο εποικισμού είναι οι βραχονησίδες πάνω από την Κρήτη, που βρίσκονται στο κέντρο του νότιου Αιγαίου. Το σχέδιο αυτό είναι σατανικό, γιατί, ενώ καταστρατηγεί ουσιαστικά το Διεθνές Δίκαιο, δε "συλλαμβάνεται" νομικά από τον "εχθρό". Γιατί ασφαλώς σε μια βραχονησίδα που του ανήκει ένα κράτος μπορεί να εγκαταστήσει ό,τι θέλει και όποτε θέλει. Στην πραγματικότητα το πρόβλημα θα δημιουργηθεί μόνο όταν το κράτος θα χρησιμοποιήσει το πρόσχημα του εποικισμού για να ισχυριστεί ότι η βραχονησίδα προβιβάστηκε σε νησί, οπότε έχει δικιά του υφαλοκρηπίδα. Απέναντι σε μια τέτοια σχεδιασμένη απάτη-πρόκληση ένα συνεπές φιλειρηνικό κράτος στη θέση της Τουρκίας θα απαντούσε ως εξής: "Κύριοι, ασφαλώς μπορείτε να εποικίσετε ό,τι θέλετε αφού σας ανήκει, όμως είστε υποχρεωμένοι να διευκρινίσετε από τώρα, αν είστε έντιμοι και καλοπροαίρετοι γείτονες, ότι οι εποικισμένες βραχονησίδες δε μετατρέπονται σε νησιά γι' αυτό το λόγο". Αν δεν είχε μια ικανοποιητική απάντηση ένα φιλειρηνικό κράτος, θα κατήγγελλε πολιτικά αυτή την πραχτική στη διεθνή κοινή γνώμη. Αλλά η Τουρκία δε φημίζεται για τη δημοκρατική της πραχτική στις διεθνείς της σχέσεις, γι' αυτό και απέναντι στην προβοκάτσια των ελλήνων ρωσόδουλων αντέδρασε με τον αναμενόμενο από τους προβοκάτορες τρόπο: Αμφισβήτησε την κυριαρχία της Ελλάδας σε ορισμένες βραχονησίδες στις οποίες μπορούσε να βρει κάποια επιχειρήματα. Μια τέτοια βραχονησίδα είναι και η Ίμια.

Ενικά γεγονός ότι η Τουρκία δεν ανακάλυψε τώρα την Ίμια. Από το 1950 είχε βάλει στην Ελλάδα ζήτημα δικιάς της κυριαρχίας εκεί. Το αίτημά της απορρίφθηκε από την τότε ελληνική κυβέρνηση και η Τουρκία δεν επανήλθε. Γι' αυτό μπορούμε και να υποθέσουμε ότι η Τουρκία δεν απάντησε απευθείας στην προβοκάτσια με μια σχεδιασμένη αμφισβήτηση της ελληνικής κυριαρχίας σε μερικές βραχονησίδες. Εκείνο που φαίνεται πως έγινε είναι ότι η Τουρκία προσανατολίστηκε στην πραχτική διεκδίκηση της Ίμιας όταν ένα τυχαίο γεγονός ήρθε να γονιμοποιήσει τη διπλωματική ατμόσφαιρα που έφτιαξε η προβοκάτσια του εποικισμού. Αυτό το ρόλο έπαιξε το τούρκικο πλοίο που προσάραξε στην Ίμια το Δεκέμβρη και το οποίο θέλησαν να ρυμολκίσουν οι ελληνικές αρχές. Τότε η Τουρκία αντέδρασε και από τότε ξεκίνησε μια διαδικασία διεκδίκησης, που κινήθηκε όμως στο καθαρά διπλωματικό επίπεδο, δηλαδή μυστικά. Επρόκειτο στην ουσία για μια διαδικασία πλάγιας απάντησης στην πλάγια επίθεση που αποτελούσε ο εποικισμός. Ασφαλώς η Τουρκία ήταν σε αδύναμη διπλωματική θέση από την αρχή, γιατί η διεκδίκηση της Ίμιας έβαζε ζήτημα αλλαγής μεταπολεμικών συνόρων. Η Τουρκία μπορεί ίσως να βρει επιχειρήματα για το ότι οι βραχονησίδες θα έπρεπε να της ανήκουν, όμως η πιο ιερή αρχή σ' αυτά τα

ζητήματα πρέπει να είναι, και είναι, το απαραβίαστο των διεθνών συνόρων. Και αυτά τα σύνορα, έστω και θαλάσσια, σ' αυτή την περιοχή αποτυπώνονται στην πραχτική των εθνών με τους ναυτικούς χάρτες, που γενικά δικαιώνουν την ελληνική θέση, πέρα από τη δύναμη των συνθηκών.

Γι' αυτό η Τουρκία απαντά σε διπλωματικό επίπεδο και γι' αυτό η Ελλάδα μένει αρχικά στο ίδιο επίπεδο. Αυτό έως ότου φύγει ο "ρώσος" Παπούλιας από το υπουργείο Εξωτερικών και έρθει στη θέση του ο ευρωπαίος, αν και εθνικιστής, Πάγκαλος. Είναι καλό η πορεία αυτού του δεύτερου να ξεκινήσει με ζωηρές συγκινήσεις. Έτσι κι αλλιώς η προβοκάτσια έχει δρομολογηθεί και πρέπει να κλιμακωθεί. Αυτός είναι ο ρόλος ενός ασήμαντου δημάρχου σαν εκείνου της Καλύμνου. Η σύμπτωση είναι ότι η Καλύμνος είναι αγαπημένος σταθμός του Παπανδρέου και του πασοκικού κομματικού μηχανισμού, ότι ο "ρώσος" Σκανδαλίδης κρατάει στα χέρια του μεγάλο κομμάτι του κρατικού και κομματικού μηχανισμού στα Δωδεκάνησα, αφού εκεί εκλέγεται, και πιο πολύ ότι ο ίδιος ο Σκανδαλίδης ομολογεί σε ραδιοφωνικό σταθμό στις 29.196 (το αναφέρει ο *Ελ. Τύπος* στις 30.196) ότι πρότεινε στους κατοίκους να κάνουν μια εγκατάσταση στην Ίμια. Έτσι, δεν είναι καθόλου περίεργο που ο δήμαρχος της Καλύμνου έχει μαζί του στην ύψωση της μοιραίας σημαίας στην Ίμια και τον έπαρχο, που είναι πάντα ένας φοβισμένος δημόσιος υπάλληλος που δε θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο δίχως "άνοθεν" έγκριση ή παρότρυνση. Αυτό αποδεικνύεται από το ότι η εγκατάσταση της σημαίας γίνεται σε μια στιγμή που το ζήτημα είναι γνωστό μόνο στους διοικητικούς μηχανισμούς του κράτους.

Ο δήμαρχος λοιπόν της Καλύμνου είναι τουλάχιστον ένας προβοκάτορας. Όμως η προβοκάτσια δεν είναι αποτελεσματική όσο η επίσημη Τουρκία δεν αντιδρά. Είναι φανερό ότι χρειάζονται και τούρκοι προβοκάτορες. Ασφαλώς η Ρωσία δε διαθέτει στην Τουρκία τους πράχτορες που διαθέτει στην Ελλάδα, πέρα από το ΡΚΚ. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι στη σημαία του Καλύμνιου αντιδρά απλά ο τούρκικος σοβινισμός, που στέλνει τρεις δικούς του να κατεβάσουν την ελληνική σημαία από την Ίμια. Δεν μπορούμε ωστόσο να μην παρατηρήσουμε ότι αυτή η κίνηση γίνεται από το συγκρότημα της Χουριέτ, στο οποίο δεσπόζει ο Ετσεβίτ, και ότι ο Ετσεβίτ είναι τόσο σταθερά ρωσόφιλος όσο και αντιδυτικός (αυτό αποδείχτηκε περίτρανα από το 1974 ως το 1980). Ούτε μας είναι αδιάφορο ότι η αφαίρεση της ελληνικής σημαίας και η ανύψωση της τούρκικης έγινε έτσι ώστε να πάρει την πιο ακραία δημοσιότητα, να προκαλέσει στο έπακρο τον ελληνικό λαό και να ξεσηκώσει τον τούρκικο σοβινισμό. Και αυτό πάλι έγινε ενώ συνεχίζει να μην είναι πλατιά γνωστή η εξέλιξη της διαμάχης για την Ίμια και στην τούρκικη κοινωνία. Οι τρεις Τούρκοι ήταν προβοκάτορες σε ανώτερη κλίμακα. Αυτή ήταν η έκρηξη. Η Ρωσία μπορούσε

να είναι ευτυχημένη. Τόσο μάλιστα περισσότερο όσο οι δυο χειριστές της κρίσης -Σημίτης και Τσιλέρ- έκφραζαν τα πιο δυτικόφιλα, αλλά και σχετικά πιο δημοκρατικά, κομμάτια των δυο αστικών τάξεων. Ήταν φανερό ότι ο σοβινισμός στις δυο χώρες θα τους έσερνε και τους δυο από τη μύτη, ιδιαίτερα στο βαθμό που ο πρώτος ήταν πρωθυπουργός δίχως κόμμα και η δεύτερη αρχηγός κόμματος δίχως ουσιαστική πρωθυπουργία.

Ότι και να έκαναν, για να υπάρξουν, έπρεπε στον ένα ή στον άλλο βαθμό να υποταχθούν στη γραμμή του εθνικού μίσους και να μεγιστοποιήσουν το ζήτημα της κυριαρχίας πάνω στους βράχους της Ίμιας.

Αυτό μοιραία θα τους οδηγούσε σε σύγκρουση με τη Δύση, την Ε.Ε και τις ΗΠΑ, που θα προσπαθούσαν να λύσουν την κρίση δίχως να χάσουν καμιά από τις δυο χώρες, δηλαδή επιδιώκοντας ένα συμβιβασμό, που οπωσδήποτε οι σοβινιστές στις δυο χώρες θα κατήγγελλαν.

Αντίθετα, η Ρωσία ήθελε την κλιμάκωση της έντασης που θα ήταν καλό γι, αυτή να φτάσει μέχρι ενός περιορισμένου πολέμου που θα προσέφερε αρκετό αίμα για να μην κλείσει ποτέ το ρήγμα ανάμεσα στις δυο χώρες και στους δυο λαούς.

Η ΑΠΕΜΠΛΟΚΗ, ΟΙ ΗΠΑ ΚΑΙ Η ΡΩΣΙΑ

Η κλιμάκωση λοιπόν οδηγούσε σε συμβιβασμό ή σε πόλεμο. Από την άλλη ο συμβιβασμός θα είχε νικητή και νικημένο, γιατί η στιγμή της αναμέτρησης δε βρήκε τις δυο χώρες στο ίδιο σημείο.

Η κυβέρνηση Σημίτη σύρθηκε από το σοβινισμό να κατεβάσει την τουρκική σημαία και να σηκώσει την ελληνική. Έτσι, κινήθηκε όπως της επέβαλλε ο προβοκάτορας δήμαρχος, μόνο που έδωσε στην τυχάρπαστη σημαία του το βάρος του επίσημου κρατικού συμβόλου, και μάλιστα του κατεξοχόν συμβόλου του ταπεινωμένου από τη Χουριέτ ελληνικού εθνικισμού. Η ελληνική σημαία της Ίμιας ήταν εκείνη τη στιγμή η πρώτη σημαία του έθνους και η τιμή του. Ασφαλώς η κυβέρνηση Σημίτη έδρασε καιροσκοπικά μην περιμένοντας ότι οι Τούρκοι στρατηγικοί θα αντιδρούσαν τόσο αποφασιστικά με την παρότρυνση μιας Τσιλέρ που πήγαινε για εκμηδενισμό κάτω από τις γιούγκες των ισλαμοφασιστών, αν υποχωρούσε. Αν έκανε σωστή εκτίμηση, θα κατέβαζε την τουρκική σημαία, αλλά δε θα σήκωνε την ελληνική, και λίγοι θα την κατηγορούσαν γι' αυτό, αφού και το να κατεβάξει μια τουρκική σημαία στο μέσο μιας εξέδρασης εκατομμυρίων θεατών των δυο χωρών που ήδη είχαν συρρεύσει για να παρακολουθήσουν το επεισόδιο έχει μια μικρή δόση δόξας.

Έτσι, ο Σημίτης, όπως άλλωστε και η Τσιλέρ, βρέθηκε σε μια κατάσταση όπου ο μόνος δυνατός συμβιβασμός ήταν το status quo ante, δηλαδή η προηγούμενη κατάσταση, δηλαδή η απόσυρση της ελληνικής σημαίας.

Για το τουρκικό σοβινιστικό πλήθος η Τσιλέρ, ενώ και αυτή προχωρούσε σε συμβιβασμό, πετύχαινε να διώξει την ελληνική σημαία, ενώ για το ελληνικό ο Σημίτης ήταν αυτός που υποχώρησε ταπεινωτικά. Εδώ οι Πάγκαλος, Αρσένης βρήκαν του κόσμου τις υπεκφυγές, όμως κανείς δεν πίστε-

ψε ότι δεν επρόκειτο για υποχώρηση. Από πρακτική άποψη με την υποχώρησή της η κυβέρνηση Σημίτη άφηνε τους βράχους σε κατάσταση μη κυριαρχίας.

ΜΙΑ ΣΩΣΤΗ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ

Αυτή ωστόσο η υποχώρηση ήταν απαραίτητη και σωτήρια για την ειρήνη, αλλά και για τη δυνατότητα κατοπινής ύφεσης στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Μόνο μια εγκληματική πραξικοπηματική ηγεσία θα έκανε πόλεμο για ένα τόσο μικρό τμήμα εθνικής κυριαρχίας, την ώρα που ούτε ο λαός μας ούτε η παγκόσμια κοινή γνώμη είχε ενημερωθεί για το ποιος είχε το δικιο, και κυρίως ενώ δεν είχαν εξαντληθεί οι ειρηνικές μέθοδοι διευθέτησης. Οι σοβινιστές καταφεύγουν στο λογικό τέχνασμα ότι, αν αμφισβητηθεί ένα βότσαλο εθνικής κυριαρχίας, τότε αμφισβητείται ολόκληρη η χώρα, οπότε δεν επιτρέπεται κανείς να υποχωρεί ποτέ, έστω και προσωρινά, και στο πιο μικρό ζήτημα κυριαρχίας.

Ασφαλώς η πείρα της ζωής των ανθρώπων και των εθνών ξέρει να διαχωρίζει την αμφισβήτηση του μερικού από το συνολικό και να λύνει με διαφορετικούς τρόπους το καθένα από αυτά. Από την άλλη μεριά, είναι αδύνατο στους σοβινιστές να εξηγήσουν πώς επί 70 χρόνια οι Τούρκοι, ενώ τόσο απειλούν την Ελλάδα, δεν έχουν πάρει ούτε ένα στρέμμα γης, και μάλιστα δεν επιχειρήσαν να το κάνουν όταν μπορούσαν. Αναφερόμαστε εδώ στα 1940-44, όταν η Τουρκία ήταν φιλική προς τη Γερμανία και η Ελλάδα υπό γερμανική κατοχή. Ακόμα οι έλληνες σοβινιστές και οι ρωσόδουλοι δεν μπορούν να εξηγήσουν γιατί εδώ και τόσα χρόνια έχουν παραιτηθεί από τις εξορύξεις πετρελαίου ακόμα και στις μη αμφισβητούμενες από την Τουρκία περιοχές του Αιγαίου. Κυρίως όμως αυτοί οι υποκριτές δεν εξηγούν τον αληθινό λόγο για τον οποίο έχουν παραιτηθεί από το δικαίωμά τους να επεκτείνουν τα χωρικά ύδατα στα 12 μίλια. Αυτός είναι, κυρίως, το βέτο ως τα σήμερα της Ρωσίας σ' αυτή την επέκταση, γιατί θέλει ανενόχλητη να περνάει στη Μεσόγειο.

Να λοιπόν που για καλό ή κακό η παραίτηση, προσωρινή ή μόνιμη, των κρατών από κυριαρχικά δικαιώματα, υπαρκτά ή ανύπαρκτα, είναι μια συνηθισμένη πρακτική που οφείλεται είτε στους δυσμενείς συσχετισμούς δύναμης με τους εχθρούς είτε στις προσπάθειες εξασφάλισης καλών σχέσεων με τους φίλους.

Για τους δημοκράτες και τους συνεπείς επαναστάτες το ζήτημα της υποχώρησης στο ένα ή το άλλο κυριαρχικό δικαίωμα κρίνεται στο έδαφος του συνολικού δικαίου ενός κράτους και ενός λαού, και πιο πολύ στο έδαφος της παγκόσμιας πάλης ενάντια στο φασισμό και τον πόλεμο.

Στις δοσμένες συνθήκες η υποχώρηση Σημίτη ήταν ότι καλύτερο μπορούσε να συμβεί. Μια σύρραξη έστω και μιας μέρας, έστω και στον πιο περιορισμένο χώρο, πέρα από την απόλεια των ανθρώπων του λαού, θα είχε τα πιο καταστροφικά πολιτικά, οικονομικά και, κυρίως, ιδεολογικά αποτελέσματα και για τις δυο χώρες. Από πρακτική άποψη η υποχώρηση Σημίτη ήταν μια καθαρή πολιτική νίκη πάνω στους σοβινιστές, τους πολεμοκάπηλους και τη ρωσόδουλη ακρίδα που καιροφυλακτούσε, αλλά και

ένα καθαρό κέρδος για τη χώρα. Ταυτόχρονα δόθηκε στους λαούς και των δύο χωρών ο χρόνος να ξεκαθαρίσουν το ζήτημα και να βγει καθαρά το δίκιο και το άδικο όχι μόνο στο συγκεκριμένο ζήτημα της Ίμιας, αλλά σε όλο το πλέγμα των ελληνοτουρκικών σχέσεων που οδήγησε σ' αυτή την κρίση. Μπορούμε δηλαδή να πούμε ότι στα πλαίσια της γενικότερης πετυχημένης προβοκάτσιας που σκάρωσε η ρώσικη διπλωματία και με δεδομένο το χαρακτήρα της αστικής τάξης, η έξοδος από την κρίση που επιχειρήσαν οι Σημίτης, Πάγκαλος και Αρσένης ήταν ότι καλύτερο μπορούσε να περιμένει κανείς.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΩΝ ΣΚΥΛΙΩΝ - Η ΡΩΣΙΑ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Ήταν λοιπόν ολότελα φυσικό να περάσουν σε λυσσασμένη επίθεση οι ρωσόδουλοι βάζοντας μπροστά τον εκοφίτη Έμπερτ και το Σαμαρά, ενώ παραπίσω σε ειδικό ρόλο ήταν το πραχτορείο τους το ψευτοΚΚΕ και οι μεταμφιεσμένοι σε ευρωπαίους κνίτες του Συνασισμού.

Η αιχμή της επίθεσης έγινε με το σύνθημα "όχι στην προδοσία", ενώ ο όγκος της κατέβηκε με το σύνθημα "όχι στην ταπείνωση". Αυτά ήταν συνθήματα για σοβινιστική κατανάλωση και συσπείρωση. Γενικός πολιτικός στόχος της επίθεσης ήταν να διαλυθεί ολοσχερώς η συνοχή της τριάδας Σημίτη-Πάγκαλος-Αρσένης, να μετατραπεί η κυβέρνηση σε πολιτικό πτώμα, να εξεγερθούν οι σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ και να ηγεμονεύσουν άνετα σαν δήθεν συμφιλιωτές οι "ρώσοι" του Εκτελεστικού. Όμως ο ειδικός στόχος της επίθεσης ήταν να προκύψει μια στρατιωτική κίνηση απειθαρχίας, δηλαδή μια διάσπαση μέσα στο στρατό που θα οδηγούσε σε κατάρρευση τον Αρσένη, που τόσο έχουν στο μάτι οι "ρώσοι" επειδή, αν και τουρκοφάγος, αντιστέκεται στο να υιοθετήσει την "ορθόδοξη" στρατηγική τους. Στην περίπτωση αυτή ο Σημίτης θα έμενε εντελώς ακάλυπτος.

Αυτό το εγχείρημα των σοσιαλφασιστών δε στέφθηκε με επιτυχία. Ο Αρσένης μπόρεσε να σταθεροποιήσει την ηγετική ομάδα του στρατού με τη γνωστή συνέντευξη Τύπου, ενώ οι αντιθέσεις στους κόλπους της ηγετικής ομάδας που διέρρευσαν είναι γενικά οι γνωστές αντιθέσεις ανάμεσα στους ευρωπαϊοφίλους και τους εθνικιστές.

Αυτές οι αντιθέσεις δεν είναι ανταγωνιστικές όσο οι εθνικιστές δεν είναι και ρωσόφιλοι. Ο κυριότερος όμως παράγοντας για την αποτυχία της σοβινιστικής επίθεσης ήταν η αντίδραση του λαού μας, που με τη δικιά του σκέψη και ενάντια στην υστερία των καναλιών, ιδιαίτερα του εμπρηστικού Σκάι, επικρότησε την ειρηνική διέξοδο από την κρίση. Έτσι, στο τέλος βρέθηκε εκτεθειμένος ο Έμπερτ επειδή καβάλησε το άλογο του πολέμου.

Όμως οι ρωσόφιλοι σ' αυτή την ιστορία κέρδισαν στο στρατηγικό σημείο της επίθεσής τους, στις ΗΠΑ. Εκεί συγκέντρωσαν τα κύρια πυρά τους οι πράχτορες. ΨευτοΚΚΕ, Κωνσταντόπουλος, "Ρώσοι" του Εκτελεστικού, και Σαμαράς επαναστάτησαν ενάντια στο "ευχαριστώ" του Σημίτη και συσπείρωσαν εκεί τους πάντες, ακόμα και τους σταθερούς ειρηνόφιλους. Έτσι, πέτυχαν και τον άμεσο στόχο

τους, να χρεωκοπήσει η μεσολαβητική προσπάθεια Χόλμπρουκ, που είχε σκοπό την οικοδόμηση μέτρων εμπιστοσύνης. Αυτό που είχε προαναγγείλει ο Παπανδρέου είχε συμβεί.

Το πιο σπουδαίο όμως ήταν ότι με την άρνησή τους να πάρουν θέση στο συγκεκριμένο ζήτημα της Ίμιας υπέρ της Ελλάδας, προφανώς για να μη χάσουν την Τουρκία, οι Αμερικάνοι πρόσφεραν όλο το έδαφος στους πανέτοιμους Ρώσους. Στις 2 του Γενάρη του 1996, ημερομηνία που όλοι πρέπει να συγκρατήσουν, μιλώντας ελληνικά που με κόπο είχε αποστηθίσει, ο ρώσος πρεσβευτής Νικολαγένκο έπαιρνε θέση έμμεσα -πάντα έμμεσα, για να μην έρθει η Ρωσία σε πρόωρη ρήξη με την Τουρκία- υπέρ της ελληνικής άποψης. Την ίδια στιγμή όλο το έθνος βρέθηκε ψυχολογικά στο πλευρό της Ρωσίας. Η Ρωσία έμπαινε ανοιχτά και όχι κρυφά στο παιχνίδι του Αιγαίου, ενώ οι σοβινιστές σε όλα τα κανάλια άρχισαν να ζητούν τη συμμαχία μαζί της. Προηγούμενα στη Βουλή ο ευρωπαίος Πάγκαλος είχε αποτίσει φόρο τιμής στη στάση της και λίγο μετά ο Σημίτης υποχρεωνόταν σε ταξίδι στη Μόσχα. Τέλεια παιγμένο! Η Ρωσία είναι πια ο νέος προστάτης.

Γι' αυτό ήταν απαραίτητη στους ρωσόδουλους η θέση ότι υπήρχε εθνική ήττα στην Ίμια και γι' αυτό χτυπήθηκε με τόση δύναμη το "ευχαριστώ" του Σημίτη. Έπρεπε η ειρήνη να φανεί οπωσδήποτε σαν ήττα, γιατί έπρεπε οι Αμερικάνοι να συντριβούν σαν ειρηνοποιοί.

Και πραγματικά, οι Αμερικάνοι έπαιξαν θετικό ρόλο στην κρίση. Όχι γιατί αγαπάνε σ' αλήθεια την ειρήνη -αυτό το έδειξαν στη Βοσνία-, αλλά γιατί είναι προς το συμφέρον τους να μη γίνει πόλεμος στο Αιγαίο. Τον πόλεμο και την ένταση δεν τη θέλουν ούτε οι Αμερικάνοι ούτε οι Ευρωπαίοι. Ο μόνος που τα θέλει αυτά είναι η Ρωσία, γιατί μόνο έτσι μπορεί να ανοίξει δρόμο μέσα από τα νατοϊκά Στενά και το νατοϊκό Αιγαίο. Μόνο έτσι μπορεί να κατεβεί στη Μεσόγειο και να περικυκλώσει την Ευρώπη. Είναι η Ρωσία που οξύνει διαρκώς και μεθοδικά την ελληνοτουρκική ένταση εδώ και 30 χρόνια.

Από το '64 έως το 1980 προσπάθησε να οξύνει τη σύγκρουση ξυπνώντας και δυναμώνοντας τις τουρκικές ορέξεις πάνω στην Κύπρο. Είναι αυτή που εξώθησε την Τουρκία στη μοιραία εισβολή του '74 και ανοιχτά την υποστήριξε με ανακοίνωση του πραχτορείου ΤΑΣΣ. Μετά το αμερικανόφιλο πραξικόπημα του 1980 που αδυνάτισε τη θέση της στην Τουρκία, η Ρωσία άρχισε να δουλεύει την ένταση από την πλευρά της Ελλάδας. Μέσω του Παπανδρέου προώθησε την προβοκατόρικη γραμμή "Άμεση απειλή η Τουρκία και καμιά διαπραγμάτευση μαζί της", ώστε να μονιμοποιηθεί η ένταση στο Αιγαίο και να δυναμώσει η τουρκοφοβία στην Ελλάδα. Χάρη σ' αυτή τη γραμμή σήμερα η Ρωσία μπαίνει στην Ελλάδα, αφού ήδη η δικιά της στρατηγική έχει γίνει εθνική πολιτική της Ελλάδας.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΩΡΑ

Εκείνο που χρειάζεται πάνω απ' όλα σήμερα είναι η εντατική διαφώτιση του ελληνικού λαού για το ότι δεν υπάρχει αληθινός κίνδυνος από την Τουρκία και ότι όλες οι διαφορές που υπάρχουν είναι μι-

κρές και μπορούν πολύ εύκολα να λυθούν. Ασφαλώς το Κυπριακό είναι πολύ σοβαρό, αλλά αυτό δεν είναι μια ελληνοτουρκική διαφορά. Είναι από τη διεθνή άποψη μια εισβολή της Τουρκίας σε βάρος της Κύπρου. Αλλά η Ελλάδα δεν έχει δικαίωμα να λείει λέξη γι' αυτό όσο δεν καταδικάζει την προσπάθεια προσαρτήσης όλης της Κύπρου από τους έλληνας φασίστες το 1974. Για να λυθεί το Κυπριακό πρέπει ακόμα να καταδικαστεί από τους ελληνοκύπριους το φασιστικό πογκρόμ σε βάρος των τουρκοκύπριων στα 1963-64.

Τα παραπάνω σημαίνουν καταδίκη των σοβινιστών στην Ελλάδα και την Τουρκία, οπότε ένωση με το τουρκικό δημοκρατικό κίνημα. Σημαίνουν καταδίκη του ρόλου της Ρωσίας. Σημαίνουν παραμερισμό των ΗΠΑ σαν αναγκαίου μεσολαβητή και καθαρή απαίτηση μόνες τους οι δυο χώρες να λύσουν τα προβλήματα του Αιγαίου. Γι' αυτά τα προβλήματα η ΟΑΚΚΕ έχει γράψει αρκετά στο παρελθόν και έχει γράψει για το πώς βλέπει τη λύση τους.

Όμως το βασικό είναι να συντριβεί η θεωρία της μεγάλης τουρκικής απειλής. Αλλά αυτή τη συντριβή δεν μπορεί παρά να την κάνουν άνθρωποι διεθνιστές. Οι δημοκρατικές πολιτικές τάσεις στην Ελλάδα έχουν συνήθως στα πόδια τους τα βαρίδια του κυρίαρχου σοβινισμού, αλλά και πελώριες πολιτικές δεσμεύσεις. Για παράδειγμα, το δημοκρατικό ρεύμα Σημίτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ και το δημοκρατικό ρεύμα Ανδριανόπουλου-Παπακωνσταντίνου μέσα στη ΝΔ είναι δεσμευμένα από τις ταξικές τους προκαταλήψεις, τα κομματικά τους δεσμά και τις αυταπάτες τους.

Μόνο η ΟΑΚΚΕ μπορεί σήμερα να αποτελέσει την αληθινή αιχμή του δόρατος όλης της δημοκρατικής και ειρηνόφιλης πολιτικής στην Ελλάδα, να συγκεντρώσει γύρω της όλες τις ταλαντούχες δυνάμεις και να ενθαρρύνει τις αντιστάσεις τους. Ακόμα, με τη γραμμή του Αντιρωσικού Δημοκρατικού και Πατριωτικού Μετώπου η ΟΑΚΚΕ είναι σε θέση να αξιοποιήσει και τις υπό όρους, ασταθείς, γεμάτες συμφιλιωτισμό αντιστάσεις στους Τσάρους, και ιδίως των εθνικιστών.

Η δυσκολία της φάσης που έρχεται βρίσκεται στο ότι η Ρωσία θα φαίνεται όλο και περισσότερο στις μάζες σαν αληθινός φίλος του έθνους μπροστά στους εξωτερικούς κινδύνους. Αλλά θα υπάρχει και μια μεγάλη αναπόφευκτη ευκολία στη φάση αυτή: Ότι η Ρωσία θα φαίνεται όλο και περισσότερο σαν ο αληθινός εχθρός της κοινωνίας, δηλαδή της οικονομίας, της δημοκρατίας κ.λπ.

Η βασική δουλειά των κομμουνιστών θα είναι να λύσουν αυτή την αντίφαση στις συνειδήσεις και στην πράξη, προωθώντας την αληθινή πατριωτική και δημοκρατική πολιτική.

Από αυτή την άποψη κρίσεις σαν εκείνες της Ίμιας, ακόμα και ο ίδιος ο πόλεμος που οι Ρώσοι ετοιμάζουν για αργότερα, θα έχουν πάντα αντμετάωτες ένα συνειδητοποιημένο αποφασιστικό και όλο και πιο πολυάριθμο δημοκρατικό και λαϊκό παράγοντα. Η πορεία του Μεσαίωνα θα γίνεται όλο και πιο δύσκολη μέσα σ' αυτή τη χώρα.

ΙΜΙΑ: ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΘΕΙΣΑΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑΣ

Όταν η κυβέρνηση Παπανδρέου έκλεινε βιαστικά μια πλευρά του Μακεδονικού με τη λεγόμενη "Ενδιάμεση Συμφωνία" το Σεπτέμβριο του 1995, εμείς είχαμε από τότε διακρίνει την κύρια πλευρά της συμφωνίας αυτής και επισημάνει μια φράση-κλειδί του Παπούλια, υπουργού Εξωτερικών τότε (Νέα Ανατολή, φύλλο αρ. 239). Συγκεκριμένα γράφαμε τότε:

«Με το βιαστικό κλείσιμο του Μακεδονικού η Ρωσία και ο Κλίβτον θέλουν να αφηθούν οι ρωσόδουλοι πράχτορες στην Ελλάδα απερίσπαστοι από "δευτερεύοντα" μέτωπα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, ώστε να επιδοθούν "ελεύθεροι" πια στο στρατηγικό μέτωπο του αντιτουρκισμού (...) Ότι έτσι έχουν τα πράγματα μας το δηλώνει ξεκάθαρα ο Παπούλιας στην πρώτη δήλωσή του αμέσως μετά την υπογραφή της Ενδιάμεσης Συμφωνίας: "Η ελληνική εξωτερική πολιτική αποδεσμεύεται από μία αγκύλωση σ' ένα θέμα που αυτή η συμφωνία επιλύει και που επιβάρυνε πάρα πολύ την ελληνική εξωτερική πολιτική"».

Από τότε ο ρωσόδουλος Παπανδρέου επιδόθηκε με οργανωμένο σχέδιο στο "θεάρεστο" έργο της άμεσης σύγκρουσης με την Τουρκία πάνω σ' ένα από χρόνια καλύτερη έδαφος, στο οποίο "πρόσφερε" λίπασμα τόσο ο ελληνικός όσο και ο τουρκικός σοβινισμός. Σκοπός του σχεδίου αυτού να ξεκοπεί άμεσα η Ελλάδα από τη Δύση μια και καλή και να ανοίξει ο δρόμος για την υποταγή της χώρας στη ρωσική στρατηγική του πολέμου, να έρθει "πιο κοντά" η Ελλάδα με τη Ρωσία.

Το αντιτουρκικό-αντιαμερικανικό κλίμα είχε βέβαια καλλιεργηθεί εδώ και χρόνια, κυρίως από τους ρωσόδουλους και τους σοβινιστές κάθε απόχρωσης, αλλά ειδικά από το Σεπτέμβριο και πέρα αυτό ήταν φανερό. Τα "εγκαίνια" αυτής της γραμμής είχε κάνει ο ίδιος ο Α. Παπανδρέου στη συνέντευξη Τύπου που είχε δώσει στη Θεσσαλονίκη στις 10 του Σεπτεμβρίου στα πλαίσια της Διεθνούς Έκθεσης.

Η αρχή της συνειδητής πρόκλησης απέναντι στην Τουρκία είχε γίνει ήδη από το καλοκαίρι, όταν ο Παπούλιας με προεδρικό διάταγμα επέβαλε τον εμποικισμό ορισμένων βραχονησίδων.

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΙ Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΒΡΑΧΟΝΗΣΙΔΩΝ

Για να καταλάβουμε την τεράστια στρατηγική σημασία κίνηση του Παπούλια, πρέπει να αναφερθούμε σύντομα στο νομικό καθεστώς που διέπει τις βραχονησίδες με βάση τη Διεθνή Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας που υπογράφηκε στο Montego Bay της Jamaica το 1981. Έτσι, με βάση το άρθρο 121 βραχονησίδα θεωρείται όποιο νησί δεν κατοικείται και, επομένως, δεν έχει οικονομική ζωή. Με βάση τώρα το ίδιο άρθρο, οι βραχονησίδες έχουν χωρικά ύδατα, **αλλά όχι**

και υφαλοκρηπίδα. Αν πάρει κανείς υπόψη του τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις δύο χώρες για την υφαλοκρηπίδα, διαφορά που έχει κατά καιρούς πάρει διάστας ανοιχτής σύγκρουσης (π.χ. κρίση του 1987 με το πλοίο "Σισμίκ"), εύκολα καταλαβαίνει γιατί έβαλε τέτοιο ζήτημα η ρωσόδουλη ομάδα. Με τον εμποικισμό των βραχονησίδων λοιπόν οι ρωσόδουλοι δημιουργούν **νέο πεδίο σύγκρουσης, αφού πάνε μ' αυτόν τον τρόπο να "εκβιάσουν" μεγαλύτερο ποσοστό υφαλοκρηπίδας στο Αιγαίο απ' ό,τι πραγματικά μας ανήκει με βάση το Διεθνές Δίκαιο και το υπάρχον status quo.** Το κοινωνικοστρατηγικό σ' αυτήν την υπόθεση είναι το βασικό πρόσημα των ρωσόδουλων στη σύγκρουση με την Τουρκία, ότι δηλαδή η Ελλάδα απαιτεί την πλήρη εφαρμογή στο Αιγαίο των κανόνων του Διεθνούς Δικαίου ενώ η Τουρκία τους παραβιάζει ασύστολα: Η πρώτη πράξη "εφαρμογής" του Δικαίου αυτού είναι, κατά τους ρωσόδουλους, η πρακτική καταστρατήγησή του με το προεδρικό διάταγμα του καλοκαιριού! Η Ελλάδα που κόπτεται για το Διεθνές Δίκαιο είναι η πρώτη που το καταπατά, ζητάει όμως από τους Τούρκους να το σεβαστούν. Τι υποκρισία!

Και δεν είναι μόνο αυτό. Οι ρωσόδουλοι ισχυρίζονται ότι ο εμποικισμός γίνεται για να ενισχυθεί η ανατολική οριογραμμή απέναντι στους Τούρκους. Όμως το ότι το ζήτημα μπήκε επίτηδες για να προκληθεί θέμα και να τσιμπήσει γιγά το δόλωμα ο τουρκικός σοβινισμός φαίνεται και από τα εξής δύο γεγονότα: α) Ο εμποικισμός (σ' ό,τι αφορά την επιδιωκόμενη επέκταση της υφαλοκρηπίδας) δεν είναι διόλου αποτελεσματικός στις ανατολικές βραχονησίδες, αυτές δηλαδή που βρίσκονται απέναντι από τα τουρκικά παράλια, αφού προσθέτει ελάχιστα στην ήδη υπάρχουσα υφαλοκρηπίδα των ελληνικών νησιών που βρίσκονται σ' εκείνη τη γραμμή. Αν πραγματικά ήθελαν οι ρωσόδουλοι να ενισχύσουν μ' αυτόν τον τρόπο τη ζωή **σ' εκείνα** τα άγονα και πετρώδη νησάκια, τότε ποιο το νόημα να γίνει εμποικισμός π.χ. στη Γαύδο της Κρήτης (κοντά στα Χανιά) και στα Αντικύθηρα (Ελευθεροτυπία, 20 Γενάρη 1996); Μήπως για «την προστασία του μοναδικού φυσικού περιβάλλοντος, τη διαφύλαξη της πανίδας τους, τη μέριμνα για την καθαριότητα των ακτών», όπως προσπαθεί να πείσει (ποιον, αλήθεια;) ο πρώην υφυπουργός Άμυνας Μπεντενιώτης; Αφήστε το παραμύθι, κύριοι. Αυτό σας μάρανε; Προστατέψτε το λαό από τη μόλυνση του περιβάλλοντος και θα δούμε αργότερα και το περιβάλλον των βραχονησίδων... Το "ψητό" βρίσκεται **στη μέση** του Αιγαίου και όχι στην ανατολική μεθόριό του. β) Κανείς δε μιλάει για εμποικισμό βραχονησίδων σε κάποια άλλη ελληνική θάλασσα, π.χ. στο Ιόνιο. Γιατί άραγε; Εκεί

δε χρίζει προστασίας το περιβάλλον;

Είναι και κάτι άλλο όμως. Όπως λέει ο Γ. Νικολάου, λέκτορας στο Παν. της Αθήνας και δόκτωρ Διεθνών Σχέσεων και Διεθνούς Δικαίου, «ορισμένες βραχονησίδες του Αιγαίου είναι μεγάλης στρατηγικής σημασίας, γιατί χρησιμεύουν ως βάσεις ανεφοδιασμού και ως σημεία απόκρυψης τορπιλακάτων, τις οποίες δεν πάνουν τα ραντάρ και οι οποίες μπορούν να φέρουν και πυραύλους Exocet».

Η Ελλάδα όμως και η Τουρκία έχουν συμβατική υποχρέωση να μην προχωρούν σε προκλητικές κινήσεις στο ζήτημα της υφαλοκρηπίδας. Στις 11 Νοέμβρη 1976 οι εμπειρογνώμονες των δύο χωρών πρέσβεις Ι. Τζούνης και Α. Βόλγε υπέγραψαν το Πρακτικό της Βέρνης, στο οποίο «τα δύο Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση όπως, καθ' όσον αφορά εις τας διμερείς των σχέσεις, απόσχουν πάσης πρωτοβουλίας ή πράξεως σχετικής προς την υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου, η οποία θα ηδύνατο να παρενοχλήση την διαπραγματεύσειν (άρθρο 6)... Τα δύο Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση όπως, καθ' όσον αφορά εις τας διμερείς των σχέσεις, απόσχουν πάσης πρωτοβουλίας ή πράξεως η οποία θα έτεινε να μειώσει το κύρος του ετέρου (άρθρο 7)». Το Πρακτικό της Βέρνης διατυπώθηκε με τη μορφή διμερούς συμφωνίας, κατατέθηκε στον ΟΗΕ και είναι ενταγμένο στο Διεθνές Δίκαιο.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Καταρχήν, πρέπει να ξέρουμε ότι δεν είναι ένα νησάκι, αλλά δύο (διπλανά μάλιστα) αυτά που ακούνε στο όνομα Ίμια: Το Μεγάλο Λιμνί με μήκος ακτών 613 μέτρα και έκταση 25 στρέμματα και το Μικρό Λιμνί με μήκος ακτών 499 μέτρα και έκταση 14 στρέμματα.

Στις 26 του Δεκεμβρίου το τουρκικό φορτηγό πλοίο "Φίγκετ Αρκάτ" προσάραξε εκεί και ο πλοίαρχός του αρνήθηκε να ρυμουλκωθεί από ελληνικά ρυμουλκά υποστηρίζοντας ότι βρισκόταν σε τουρκικά χωρικά ύδατα. Μετά όμως από δύο μέρες δέχτηκε και το πλοίο αποκολλήθηκε και συννοδεύτηκε μάλιστα μέχρι το τουρκικό λιμάνι Μπουλούκ. Τότε το τουρκικό υπουργείο Εξωτερικών κάλεσε τον έλληνα πρεσβευτή στην Άγκυρα και με ρηματική του διακοίνωση αμφισβήτησε την ελληνική κυριαρχία στη βραχονησίδα. Το ζήτημα όμως έμεινε εκεί. Οι Τούρκοι επίσημοι ούτε το συνέχισαν ούτε το έδωσαν για "τροφή" στα δικά τους ΜΜΕ, ώστε να δημιουργηθεί θέμα και πολεμικό κλίμα. Ούτε το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών όμως δημοσιοποίησε την υπόθεση. Κι αυτό γιατί ήταν ακριβώς η στιγμή που οι πολιτικές εξελίξεις είχαν μεταφερθεί στο Ωνάσειο και, ενώ όλη η Ελλάδα ζητούσε αντικατάσταση του Παπανδρέου, οι ρωσόδουλοι κώφευαν προσπαθώντας να επιβραδύνουν τις εξελίξεις. Αν μια τέτοια στιγμή έβγαινε "εθνικό θέ-

μα" στη φόρα, τότε θα ήταν υποχρεωμένοι να συναινέσουν, έστω και με βαριά καρδιά, στην άμεση αντικατάστασή του.

Εκεί λοιπόν που είχε ξεχαστεί η υπόθεση, να σου και το σφυρίζει κάποιος στον "Αντέννα" (Τετάρτη 24 Γενάρη). Εξυπακουείται ότι αυτός ο κάποιος ήταν κάποιος υψηλά ιστάμενος στο υπουργείο Εξωτερικών. Αν σκεφτούμε ότι ο Παπούλιας μόλις είχε αντικατασταθεί στο υπουργείο χωρίς να το θέλουν οι ρωσόδουλοι, ε, είναι ηλίου φαεινότερο ότι τη δουλειά **αυτοί** την έκαναν. Γιατί όμως τώρα; Μα, ακριβώς γιατί ήταν η κατάλληλη στιγμή: Η κυβέρνηση Σημίτη μόλις είχε ορκιστεί και δεν είχε καλά-καλά προλάβει να κάνει προγραμματικές δηλώσεις στη Βουλή. Και πριν τις κάνει οι ρωσόδουλοι **έπρεπε να είναι σίγουροι ότι θα υποχρεωθεί να κινήσει μέσα στα πλαίσια του αντιτουρκισμού-αντιαμερικανισμού.** Και αυτό μόνο με προβοκάτσια θα μπορούσαν να το πετύχουν. Πέρα απ' αυτό, στην Τουρκία υπήρχε κενό εξουσίας και η πολιτική κατάσταση ήταν κρίσιμη, σε φάση διαβουλεύσεων για το σχηματισμό κυβέρνησης μετά τις εκλογές του Δεκεμβρίου. Η αναπαράσταση κανονικής κυβέρνησης θα διευκόλυνε τα σχέδια των ρωσόδουλων, καθώς η τουρκική πολιτική ηγεσία, επιρρεπής στο σοβινισμό, θα τσιμπούσε το δόλωμα που θα της έριχναν, ενώ παράλληλα δε θα μπορούσε να ελέγξει απόλυτα τα τουρκικά ΜΜΕ, τα οποία θα επιδίδονταν κι αυτά σ' έναν αγώνα πλειοδοσίας και "πατριωτισμού". Μια κρίση στο Αιγαίο, αναλόγως πώς θα τη χειριζόταν κανείς, θα έδινε πόντους στον αιματηρό αγώνα των κομμάτων της τουρκικής πολιτικής σκηνής για το σχηματισμό κυβέρνησης (πάντως, δεν ήταν αυτός ο κύριος παράγοντας της κρίσης).

Την επόμενη μέρα το θέμα επανέφερε στη δημοσιότητα η τουρκική εφημερίδα Χουριέτ, η οποία μαζί με τη Μιλιέτ και το νεότευκτο κανάλι "D" (είναι αυτό που μετέδιδε τις εμπερηστικές ανταποκρίσεις από το "μέτωπο των βραχονησίδων") ανήκουν στον επιχειρηματία και μεγαλοεκδότη Αϊντίν Ντογάν και πρόσκεινται στον πολιτικά ύποπτο σοβινιστή Ετζεβίτ (έχουμε γράψει επανειλημμένα γι' αυτόν και την κάλυψη που του έδωσε η Ρωσία στη διάρκεια της εισβολής στην Κύπρο το '74). Την ίδια μέρα οι τοπικές αρχές της Καλύμνου (έπαρχος και δήμαρχος), βάζοντας κι άλλο λάδι στη φωτιά, πάνε στην Ίμια και αναρτούν την ελληνική σημαία. Η κυβέρνηση Σημίτη αντιδρά με διάβημα στην τουρκική, παρά το γεγονός ότι «διπλωματικές πηγές στην Τουρκία, σύμφωνα με το ΑΠΕ, θεωρούν "υπερβολική" τη διάσταση που δόθηκε από ελληνικής πλευράς στο θέμα. Πρόσθεταν ακόμη ότι το τουρκικό διάβημα (σς: του Δεκεμβρίου) χαρακτηρίστηκε χαμηλού επιπέδου και τρέχον και δεν ανακρινώθηκε καν. Η Τουρκία πληρο-

φορήθηκε το όλο "θέμα της βραχονησίδας" με λακωνικά τηλεγραφήματα σχετικά με τα δημοσιεύματα των αθηναϊκών εφημερίδων» (Ελευθεροτυπία, 26 Γενάρη).

Ο Πάγκαλος στο μεταξύ υποβάθμισε συνειδητά το γεγονός: «Το θέμα έχει κλείσει. Δεν το θεωρώ θέμα για δημιουργία ατμόσφαιρας κρίσης. Πρόκειται για εξωφρενική απαίτηση που ίσως προήλθε από κάποιο τούρκο διπλωμάτη που τρέφει κακά αισθήματα για την Ελλάδα», σημειώνοντας όμως παράλληλα ότι είναι η πρώτη φορά που η Τουρκία βάζει ζήτημα εδαφικής διεκδίκησης σε βάρος της Ελλάδας.

Πράγματι, κι μπορούσε το ζήτημα να κλείσει εκεί. Στις 27 όμως του Γενάρη η αφαίρεση της ελληνικής σημαίας από τη βραχονησίδα από δημοσιογράφους της Χουριέτ ανέβει τα αίματα για τα καλά. Η υπόθεση μυρίζει καγκεμπίτικη προβοκάτσια. Με τη σειρά τους τα ελληνικά ΜΜΕ παίρνουν τη σκυτάλη και συναγωνίζονται ποιο θα πλειοδοτήσει σε εμπρηστικές ανταποκρίσεις από το "μέτωπο". Ο τουρκικός "Σύνδεσμος Σύγχρονων Δημοσιογράφων" με ανακοίνωσή του καταδικάζει την ενέργεια της Χουριέτ και καλεί τους δημοσιογράφους σε Ελλάδα και Τουρκία να συμπεριφερθούν ανάλογα με τις ευθύνες τους: «Το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια της κρίσης μεταξύ των δύο χωρών λόγω της βραχονησίδας Ίμια ορισμένα όργανα των ΜΜΕ ενήργησαν αντίθετα προς τις αρχές και τους στόχους της δημοσιογραφίας έχει ως συνέπεια την αύξηση της έντασης μεταξύ των δύο χωρών. Η κρίση αυτή κλιμακώνεται από ορισμένες ομάδες των ΜΜΕ και των δύο χωρών για λόγους κυκλοφορίας και τηλεθέασης. Επικρίνουμε αυτές τις ενέργειες κλιμάκωσης που γίνονται κάτω από το κάλυμμα της δημοσιογραφίας» (Ελευθεροτυπία, 31 Γενάρη). Βέβαια, δεν ήταν κυρίως η τηλεθέαση και η κυκλοφορία η αιτία της όξυνσης, αλλά ο στρατηγικός σχεδιασμός της Ρωσίας σε συνδυασμό με τις σοβινιστικές διαθέσεις των δύο πλευρών.

Επίσης, ο πρόεδρος της Επιτροπής Τουρκοελληνικής Φιλίας Τζενκίς Μπεκτάς δήλωσε: Δεν μπορώ να καταλάβω πώς ένας δημοσιογράφος δημιουργεί ειδήσεις προκαλώντας ο ίδιος συγκεκριμένα γεγονότα. Αυτό δεν είναι δημοσιογραφία. Είναι προβοκάτσια, όπως προβοκάτσια ήταν η είδηση που μεταδόθηκε το 1955 που έλεγε για την τοποθέτηση βόμβας και το κάψιμο του σπιτιού του Ατατούρκ στη Θεσσαλονίκη. Όχι και να κάνουμε και πόλεμο για ένα βράχο».

Τέλος, στο περιθώριο των εργασιών της Α' Διαβαλκανικής Συνδικαλιστικής Συνδιάσκεψης, οι κορυφαίες συνδικαλιστικές οργανώσεις ΓΣΕΕ και TURK-IS DISK σε κοινή ανακοίνωσή τους αναφέρουν: «Με αφορμή την πολεμική ατμόσφαιρα που επιχειρείται να διαμορφωθεί στην περιοχή του

ΝΑ Αιγαίου, οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των δύο χωρών, εκφράζοντας τα πραγματικά συμφέροντα των εργαζομένων, καλούν τις κυβερνήσεις Τουρκίας-Ελλάδας να απόσχουν από κάθε χρήση στρατιωτικής βίας για την επίλυση της όποιας υπαρκτής ή ανύπαρκτης διαφοράς. Οι εργαζόμενοι, διαχρονικά, είναι πάντα με την πλευρά της ειρήνης, των αρχών φιλίας και καλής γειτονίας».

Από αυτή τη στιγμή και κάτω είναι γνωστά τα γεγονότα. Η κλιμάκωση αυτή και το πολεμικό κλίμα που καλλιέργησαν ορισμένα ιδιωτικά κανάλια στην Τουρκία έκαναν την (υπηρεσιακή) τουρκική κυβέρνηση Τσιλέρ να παίξει το χαρτί του σοβινισμού και να οξύνει ακόμα παραπέρα την κατάσταση θέτοντας ευθέως θέμα απαράδεκτης εδαφικής διεκδίκησης απέναντι στην Ελλάδα.

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΣΤΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ

Σε ποιον τελικά ανήκουν οι βραχονησίδες Ίμια; Και πρέπει να απαντήσουμε γιατί οι Τούρκοι δεν έβαλαν στο τραπέζι μόνο το ζήτημα της Ίμια, αλλά και χιλίων περίπου παρόμοιων νησίδων που είναι κατεσπαρμένες στο Αιγαίο.

Στη διάρκεια των βαλκανικών πολέμων η Ιταλία κατέλαβε τα Δωδεκάνησα, τα οποία μέχρι τότε ανήκαν στην Τουρκία. Με την ιταλοτουρκική Σύμβαση της 4/1/1932 καθορίζεται η κυριαρχία ορισμένων νησίδων που βρίσκονται ανάμεσα στις τουρκικές ακτές και στο Καστελλόριζο, καθώς και η οριοθέτηση των χωρικών υδάτων που περιβρέχουν τις νησίδες αυτές. Στη σύμβαση γίνεται ρητή αναφορά στα νησιά, τις νησίδες και τις βραχονησίδες που παραχωρούνται στην Τουρκία (άρθρα 1 και 3). Στο άρθρο 4 αναφέρονται όλα τα νησιά κτλ. που βρίσκονται από τις δύο πλευρές της διαχωριστικής γραμμής των χωρικών υδάτων, ανεξάρτητα αν αναφέρονται στη σύμβαση αυτή τα ονόματά τους ή όχι. Η Σύμβαση αυτή επικυρώθηκε από τα συμβαλλόμενα μέρη, πρωτοκολλήθηκε και δημοσιεύτηκε από τη Γραμματεία της Κοινωνίας των Εθνών και τέθηκε σε ισχύ στις 10/5/1933. Στις 8/12/1932 υπογράφηκε συνθήκη μεταξύ Ιταλίας και Τουρκίας για τον περαιτέρω καθορισμό του εναπομείναντος τμήματος των ιταλοτουρκικών θαλάσσιων συνόρων, που δε συνιστά αντικείμενο αμφισβήτησης μεταξύ των δύο κρατών. Η συμφωνία αυτή έγινε κατ' επιταγή της προηγούμενης συμφωνίας και αποτελούσε συμπλήρωση και προέκτασή της. Στο σημείο 30 της συνθήκης αναφέρεται ρητά ότι τα χωρικά ύδατα στην περιοχή οριοθετούνται «εις το ήμισυ της αποστάσεως μεταξύ Καρντάκ (σσ: το τουρκικό όνομα των Ίμια) και Κάτω (στα τουρκικά Cavus)».

Το επιχείρημα των Τούρκων σ' αυτό το σημείο είναι πως η συνθήκη αυτή ούτε πρωτοκολλήθηκε ούτε δημοσιεύτηκε από τη Γραμματεία της ΚΤΕ, άρα δεν ισχύει. Συγκεκριμένα, η Συμφωνία των Εθνών του 1920 αναφέρει στο άρθρο 18 του Παραρτήματος Ι ότι «πάσα Συνθήκη ή διεθνής υποχρέωση συνομολογηθείσα εν τω μέλλοντι υπό Μέλους της Κοινω-

νίας δέον να πρωτοκολλάται αμέσως παρά της Γραμματείας και να δημοσιεύεται το συντομότερον υπ' αυτής» και ότι «ουδεμία των Συνθηκών ή διεθνών υποχρεώσεων θέλει είναι υποχρεωτική προ της πρωτοκολλήσεως αυτής».

Με βάση και την εξέταση των σχετικών συμφωνιών που έκανε το ιταλικό υπουργείο Εξωτερικών (Ελευθεροτυπία, 2 Φλεβάρη), η επικύρωση του πρωτοκόλλου δεν ήταν αναγκαία, γιατί η δεύτερη συμφωνία, σε αντίθεση με την πρώτη, αναφέρεται σε τμήμα των θαλασσιών συνόρων των δύο χωρών για τα οποία δεν υπήρχε αμφισβήτηση μεταξύ Ιταλίας και Τουρκίας. Ειδικότερα, στο προοίμιο της πρώτης συμφωνίας αναφέρεται ότι η Ιταλία και η Τουρκία «αποφάσισαν να ρυθμίσουν με απευθείας ρύθμιση τη διαφορά που προέκυψε ανάμεσά τους». Αντίθετα, στο προοίμιο του πρωτοκόλλου της 28/12/1932 αναφέρεται «να προχωρήσουν αμέσως στη χάραξη του εναπομείναντος τμήματος των θαλάσσιων συνόρων Ιταλίας-Τουρκίας εφόσον δεν αποτελούν αντικείμενο οποιασδήποτε αμφισβήτησης». Ακόμη, όπως επισήμανε ιταλός διπλωμάτης, δε στερείται πολιτικής σημασίας ομολογία της Τουρκίας σε πρωτόκολλο της δεύτερης συμφωνίας ότι τα περιλαμβανόμενα σ' αυτό δεν αποτελούν αντικείμενο διαφοράς. Άλλωστε, και αυτό είναι το κυριότερο, η Τουρκία ποτέ δεν έθεσε θέμα αμφισβήτησης των συγκεκριμένων συμφωνιών, οπότε δικαιούται να συμπεράνει κανείς ότι τις έχει εδώ και χρόνια αποδεχθεί.

Στη Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων μεταξύ της Ιταλίας και των νικητριών δυνάμεων μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, που υπογράφηκε στις 10/2/1947, πρωτοκολλήθηκε στον ΟΗΕ στις 26/11/1947 και η ισχύς της άρχισε από τις 31/3 και 7/4/1947, στο άρθρο 14 αναφέρεται ότι «η Ιταλία εκχωρεί εις την Ελλάδα εν πλήρει κυριαρχία τας νήσους της Δωδεκανήσου (σσ: αναφέρονται ονομαστικά τα μεγαλύτερα 14 νησιά του συγκροτήματος), ως και τας παρακειμένας νησίδας». Στη λέξη «νησίδας» στηρίζονται οι Τούρκοι, διαστέλλοντάς τη από τη λέξη βραχονησίδες. Λένε δηλαδή ότι άλλο βραχονησίδες. Αυτό μπορεί λεκτικά να φαίνεται σωστό, αλλά εδώ μιλάμε με όρους διεθνούς δικαίου. Και με βάση την αρχή του Διεθνούς Δικαίου «Περί Διαδοχής των Κρατών», οι συμφωνίες που αφορούν μεταβίβαση εδαφικού καθεστώτος εξακολουθούν να έχουν ισχύ και να δεσμεύουν τα διάδοχα κράτη όσον αφορά το έδαφος που μεταβιβάστηκε. Άρα, συμπεραίνουμε ότι μαζί με τα Δωδεκάνησα η Ιταλία με τη συμφωνία του 1947 «μεταβίβασε» στην Ελλάδα και όλο το πακέτο εδαφών, όπως αυτό καθοριζόταν με τις ιταλοτουρκικές συμφωνίες. Άλλωστε, στην ελληνική Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (3/1/1948) δημοσιεύτηκε ο νόμος 518, ο οποίος στο άρθρο 44, επαναλαμβάνοντας ουσιαστικά τις ιταλοτουρκικές συμφωνίες, οριοθετεί το συγκεκριμένο σημείο λέγοντας: «Το μέσον της γραμμής της ενούσης τας βραχονησίδας Kardak με τη νησίδα

Kato (Τουρκία)».

Οι χάρτες του αμερικανικού πολεμικού Ναυτικού και του βρετανικού Ναυαρχείου είναι μια επιπλέον ένδειξη.

Το κυριότερο όμως είναι ότι η Τουρκία θυμήθηκε μετά από 49 ολόκληρα χρόνια ότι διαφωνεί με τις εδαφικές ρυθμίσεις στην περιοχή και ότι χρήζουν οριοθέτησης οι βραχονησίδες. Εμάς μας θυμίζει την ίδια φασιστική πρακτική που εφάρμοσε ο Παπανδρέου και ολόκληρη η αστική τάξη της χώρας μας απέναντι στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, όταν χωρίς ντροπή ήρθαν να μας πουν μετά από μισό αιώνα ότι διαφωνούν με το κατοχυρωμένο όνομα της γειτονικής μας χώρας!

Αν αρχίσει -από οποιαδήποτε χώρα- μια σε διεθνές επίπεδο αμφισβήτηση των κατοχυρωμένων συμφωνιών σ' ό,τι αφορά εδαφική κυριαρχία, τότε θα βρεθούμε μπροστά σε μια κατάσταση πολέμου όλων εναντίον όλων. Αυτό θα σημαίνει το τέλος του πλανήτη. Έτσι συνήθως δεν ξεκινούν οι πόλεμοι, μικροί και μεγάλοι; Μ' αυτό το πρόσχημα δεν ξεκίνησε πόλεμο το Ιράκ εναντίον του Κουβέιτ, δηλώνοντας μάλιστα ότι «τα σύνορα τα καθόρισαν οι ιμπεριαλιστές»; **Το θέμα δεν είναι ιστορικό**, αν δηλαδή μια χώρα θεωρεί ιστορικά δίκαιο ή άδικο τον καθορισμό των συνόρων της στο παρελθόν, **αλλά σεβασμού των υπαρχουσών συμφωνιών. Και αυτό είναι ζήτημα αρχής για την ΟΑΚΚΕ.**

Αλίμονο αν κάθε χώρα που πιστεύει ότι αδικήθηκε πριν από κάμποσα χρόνια στη χάραξη των συνόρων ζητούσε να «πάρει το δικό της» με απειλές και όξυνση. Ο αναθεωρητισμός στα σύνορα, στην ξηρά ή τη θάλασσα, είναι απαράδεκτος.

Δεν ξέρουμε πώς θα εξελιχθεί από δω και πέρα η υπόθεση. Το σίγουρο πάντως είναι ότι βάθυνη το χάσμα μεταξύ των δύο χωρών και λαών και ο μόνος που επωφελήθηκε είναι η Ρωσία, τον πολεμικό στόλο της οποίας πολλοί πολιτικοί στη χώρα μας ανακάλυψαν ότι πρέπει να καλέσουμε στα λιμάνια των ελληνικών νησιών του ανατολικού Αιγαίου για να «τρίξει τα δόντια στους Τούρκους». Δε βλέπουν οι (στην καλύτερη περίπτωση) αφελείς τι κάνει η Ρωσία στις χώρες που θεωρεί «δικές της». Νομίζουν ότι θα αντιμετωπίσει την Ελλάδα σαν ισότιμη! Ευχόμαστε να μην έρθει εκείνη η στιγμή που ο ελληνικός λαός θα διαπιστώσει ιδίως όμματα σημαίνει υποταγή στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό. Αλλά, δυστυχώς, στην Ιστορία έχει αποδειχθεί ότι πολλές φορές οι λαοί και οι ηγέτες τους μαθαίνουν **από τα λάθη τους και κατόπιν εορτής.**

Ίσως η αλήθεια βρίσκεται σ' αυτό που είπε ο βοηθός υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας Ινάλ Μπατού: «*Η κρίση έδωσε για μια ακόμη φορά την αφορμή σε όλο τον κόσμο να γελάει μαζί μας (με την Ελλάδα και την Τουρκία). Στην Τουρκία όλοι ανακουφίστηκαν μετά τη συμφωνία. Ο μόνος δρόμος είναι ο διάλογος μεταξύ των δύο χωρών. Η συμφωνία που επιτεύχθηκε δεν ήταν νίκη για καμία πλευρά, αλλά νίκη για την κοινή λογική.*»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ "ΙΟ" ΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

συνέχεια από τη σελ. 3

μοσιογράφων, και κυρίως διαστρεβλώνουν την αλήθεια και τα γεγονότα· επίσης μια μεγάλη μάζα δημοσιογράφων είναι διαβρωμένη ως το μεδούλι από τα ήθη, την ιδεολογία και την πολιτική της άρχουσας τάξης.

Οι παραπάνω διαπιστώσεις είναι τμήμα της αριστερής κριτικής στα ΜΜΕ. Όμως υπάρχει και η δεξιά σοσιαλφασιστική κριτική. Η δεξιά κριτική στα ΜΜΕ στηρίζεται στην αριστερή κριτική, δηλαδή στα παραπάνω, και ζητάει το φίμωμα του Τύπου από το κράτος, βομβαρδίζει τα κανάλια με τη "17N" και καίει τα εργαλεία τους με τον αναρχοφασισμό. Κατηγορεί τους δημοσιογράφους για ρουφιάνους όχι επειδή ανήκουν στο εθνικιστικό μέτωπο, αλλά επειδή δεν ανήκουν με πάθος, δηλαδή δεν είναι αντιευρωπαίοι. Δεν τους κατηγορεί επειδή είναι με τη Σερβία, αλλά επειδή δεν είναι αρκετά. Δεν τους κατηγορεί όταν είναι με τα ψευτοαπεργιακά πραξικοπήματα της πόλης και της υπαίθρου, αλλά όταν δεν είναι. Η δεξιά κριτική μπαίνει επικεφαλής στην απεργία της ΕΣΗΕΑ, αλλά μόλις τότε θυμάται ότι είχε ξεχάσει έξω από αυτήν την πλειοψηφία των νέων δημοσιογράφων, ιδιαίτερα των καναλιών. Κυρίως δε θυμάται ποτέ ότι ωμότερες και συνοπτικότερες απολύσεις και χειρότερες συνθήκες δουλειάς, δηλαδή χαμηλά μεροκάματα και ιδεολογική επιβολή, δεν υπήρχε από εκείνη που επέβαλαν τα αφεντικά του Περισσού στο χώρο του Τύπου.

Τέτοια είναι και η δεξιά κριτική στην *Ελευθεροτυπία* που δεν ενοχλείται από τον αντιτουρκισμό, αλλά από το φιλοευρωπαϊσμό της, και που το πρώτο μέτρο εκδημοκρατισμού που ζητά απ' αυτήν δεν είναι περισσότερη άνεση

στους συντάχτες της και στα έξω από αυτήν, μειοψηφικά κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα, αλλά να διώξει ένα δημοσιογράφο της.

Η δεξιά κριτική είναι φιμωτική και επιλεκτική στη μορφή, ενώ είναι αντιδραστική στο πολιτικό της περιεχόμενο. Η δεξιά κριτική είναι η πολιτική του ρώσικου ιμπεριαλισμού και των πραχτόρων του στο χώρο του Τύπου.

Αυτή η κριτική αποχτάει ένα φαινομενικά ριζοσπαστικό χαρακτήρα επειδή τα κατεξοχήν όργανα της ρώσικης προπαγάνδας στον Τύπο *Ριζοσπάστης* και *Πρώτη απέτυχαν παταγωδώς*, ενώ δε θριαμβεύουν και οι απόπειρες εισοδισμού των πραχτόρων στα υπόλοιπα ΜΜΕ, ιδιαίτερα στα κανάλια. Απέναντι λοιπόν σε αυτή τη δεξιά κριτική, και μόνο απέναντι σ' αυτήν, η ΟΑΚΚΕ στέκεται μαζί με τα αφεντικά των ΜΜΕ, τους αλήτες-ρουφιάνους-δημοσιογράφους και τον Αναστασιάδη ενάντια στο *Ριζοσπάστη*, τους κνίτες δημοσιογράφους και το Σαμπατακάκη.

Κλείνοντας τούτο εδώ το σημείωμα έχουμε να πούμε τούτο: Ότι η συμπαράσταση στον Αναστασιάδη δεν πήρε παλλαϊκά χαρακτηριστικά και δεν έγινε ποτέ σαν το Μακεδονικό γιατί το βαθύτερο καθεστώς της εποχής δεν είναι ο Αναστασιάδης, αλλά η δεξιού τύπου αντιΜΜΕ εκστρατεία. Αν οι Ιοί ένωσαν το αντίθετο είναι γιατί για πρώτη φορά βρέθηκαν οι ίδιοι απομονωμένοι στο δημοκρατικό κόσμο.

Από την άλλη δύσκολα θα δεχτεί κανείς ότι η ΟΑΚΚΕ είναι δύναμη του καθεστώτος. Είναι τόσο λίγο, ώστε, ενώ μπορεί εύκολα να χτυπηθεί από τους Ιούς στις σελίδες της *Ελευθεροτυπίας*, διαθέτει σ' αυτήν κατά μέσο όρο τρεις σειρές το μήνα, και μάλιστα με δυσκολία.

Ο Λαλιώτης δε δίνει στοιχεία στη Βουλή

Δεν υπάρχει κάποιο μεγάλο έργο που να εκτελείται στη χώρα μας ή που να πρόκειται να εκτελεστεί το οποίο να μη χρηματοδοτείται σε μικρό ή μεγάλο βαθμό από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα έργα αυτά αφορούν κυρίως στην απαιτούμενη υποδομή για την ανάπτυξη της οικονομίας, όπως το αεροδρόμιο των Σπάτων, ο αυτοκινητόδρομος ΠΑΘΕ, η ζεύξη Ρίου-Αντιρρίου, το Μετρό της Αθήνας, η εκτροπή του Αχελώου κλπ. Όλα αυτά έχουν σαν επακόλουθο τη δημιουργία ενός φιλοευρωπαϊκού κλίματος και την ενίσχυση των φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων της χώρας. Αυτό όμως έρχεται σε αντίθεση με την αντιευρωπαϊκή πολιτική των ρωσόφιλων δυνάμεων στην Ελλάδα, που θέλουν τη χώρα ενταγμένη στο «ορθόδοξο τόξο» και δεμένη στο ρώσικο πολεμικό άρμα. Για το λόγο αυτό έχουν επιδοθεί σε μια πολιτική σαμποτάζ προκειμένου να εμποδίσουν την εκτέλεση των έργων ή να ανα-

κόψουν την πορεία αποπεράτωσής τους. Την υπονόμευση αυτή καθοδηγεί από το ΥΠΕΧΩΔΕ ο κατεξοχήν εκφραστής της ρωσόδουλης πολιτικής στην Ελλάδα, μετά και τις τελευταίες πολιτικές εξελίξεις, ο Λαλιώτης.

Όμως, παρόλους τους λεπτούς χειρισμούς του Λαλιώτη και τη βοήθεια που του προσφέρει κυρίως το ψευτοΚΚΕ, τακτικά ακούγονται φωνές διαμαρτυρίας, μικρές ή μεγάλες. Τακτικά μέσα από τις στήλες των εφημερίδων (πχ. *Ελευθεροτυπία*) πολλοί άνθρωποι αναρωτιούνται για την πορεία των μεγάλων έργων και την τακτική που ακολουθεί το ΥΠΕΧΩΔΕ. Αλλά και βουλευτές, κυρίως από το χώρο της Ν. Δ., διαμαρτύρονται για την καθυστέρηση στην πορεία των έργων, για τη μη είσπραξη των κοινωνικών κονδυλίων (όπως πχ. για τα προγράμματα επιμόρφωσης ανέργων από το υπουργείο Εργασίας) ή για την

συνέχεια στη σελ. 10

ΕΞΟ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΣΤΗΝ ΟΛΜΕ

Οι καθηγητές για άλλη μια φορά κατάφεραν να μην παγιδευτούν σε μια απεργία που θα τους οδηγούσε σε αδιέξοδο και θα τους έδινε ένα χτύπημα ανάλογο εκείνου του '88. Το δημοκρατικό ένστικτο για άλλη μια φορά λειτούργησε και ο σοσιαλφασισμός που δρα μέσα στην ηγεσία της ΟΛΜΕ απέτυχε να παρασύρει τους καθηγητές εκεί που αυτός ήθελε.

Μιλάμε για την πρόσφατη απόφαση του συμβουλίου των προέδρων των ΕΛΜΕ που πάρθηκε στις 28 του Γενάρη και καταψηφίσε την εισήγηση της ΟΛΜΕ για πενθήμερη επαναλαμβανόμενη απεργία που θ' άρχιζε τη Δευτέρα στις 12 του Φλεβάρη.

Η απεργία αυτή ερχόταν σαν κλιμάκωση της 48ωρης που είχε γίνει το Νοέμβρη του '95 και είχε αποφασιστεί ομόφωνα απ' όλες τις παρατάξεις του Δ.Σ. (Συνασπισμός-ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ). Βέβαια, η ΟΛΜΕ είχε προγραμματίσει κι άλλη 48ωρη, η οποία όμως ματαιώθηκε λόγω της ρευστότητας της πολιτικής κατάστασης με την είσοδο του Α. Παπανδρέου στο Ωνάσειο. Με την εκλογή του νέου πρωθυπουργού και το σχηματισμό νέας κυβέρνησης η βάση των καθηγητών περίμενε ότι η ΟΛΜΕ θα αποφάσιζε κάποια, έστω και μικρή, αναβολή της απεργίας. Όμως σύντομα ήλθε η απόφαση της ΟΛΜΕ που έβαζε βιαστικά ζήτημα άμεσης απεργίας. Αυτή τη φορά η απόφαση πάρθηκε με διαφωνία συνδικαλιστών της ΠΑΣΚ.

Οι αντιδράσεις των καθηγητών σ' αυτή την εισήγηση ήταν ποικιλότροπες και αξιολογικές.

Θα προσπαθήσουμε να τις δώσουμε όπως τις καταγράψαμε και μέσα στις τοπικές ΕΛΜΕ, αλλά και στο συμβούλιο των προέδρων στις 28 του Γενάρη.

ΤΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟ ΑΙΤΗΜΑ

Πολλή συζήτηση είχε προηγηθεί και στα σχολεία για την επικείμενη απεργία. Η συνισταμένη αυτών των συζητήσεων ήταν το οικονομικό αίτημα των καθηγητών που αφορούσε την αύξηση του μισθού τους και η μορφή της απεργίας σε συνδυασμό με το χρόνο πραγματοποίησής της.

Αυτές οι συζητήσεις των σχολείων μεταφέρθηκαν και στις ζυμώσεις των συνελεύσεων των τοπικών ΕΛΜΕ. Ήταν χαρακτηριστικό ότι οι καθηγητές ενδιαφέροντουσαν για τις τοποθετήσεις εκείνες που μιλούσαν με ρεαλισμό για το τι μπορούσε να διεκδικηθεί σε επίπεδο μισθού.

Αμφισβητήθηκε από πολλούς η επιδοματική πολιτική του κλάδου.

Αμφισβητήθηκε το αίτημα του διπλοσυστήματος του μισθού, που από πολλούς χαρακτηρίστηκε ανέφικτο.

Αμφισβητήθηκε, τέλος, η φερεγγυότητα της ΟΛΜΕ τόσο για τους χειρισμούς της σε προηγούμενες απεργίες, όσο και για το γεγονός ότι και στην πρόσφατη απεργία έδειχνε να περιφρονεί τους προβληματισμούς του κλάδου, αλλά και τους δισταγμούς του να συμμετάσχει σε μια ξεφουσκωμένη "μεγάλη απεργία".

Τέλος, την κριτική δέχτηκε και το αίτημα "αύξηση των δαπανών για την παιδεία στο 15%". «Είναι ένα αίτημα που δε λαβαίνει υπόψη του την οικονομική κατάσταση της χώρας μας», ειπώθηκε χαρακτηρι-

στικά στην Α' ΕΛΜΕ Πειραιά.

Στη Ζ' ΕΛΜΕ Αθήνας η πλατφόρμα της ΟΑΚΚΕ για την απεργία των καθηγητών κέρδισε την εύνοια των καθηγητών για την ειλικρίνεια με την οποία έβαζε το οικονομικό αίτημα της αύξησης και για την εκτίμηση ότι ο κλάδος των καθηγητών χτυπιέται και από τα μέσα, όχι μόνο από το υπουργείο.

Αντίθετα, φάνηκαν αρκετές αρνητικές αντιδράσεις στην πρόταση της ΟΑΚΚΕ να περικοπούν οι υπερβολικές δαπάνες σε οπλισμούς και να δοθούν αυτά τα χρήματα στους εργαζόμενους. Αυτό, κατά τη γνώμη μας, συνέβηκε γιατί ο σοβινισμός έχει δουλέψει πολύ μέσα στους καθηγητές.

Η κριτική της ΟΑΚΚΕ στην εισήγηση της ΟΛΜΕ συμπυκνώνεται στα εξής:

α. Η εισήγηση της ΟΛΜΕ δεν κεντράρει την αύξηση στο μισθό του καθηγητή.

β. Ο διπλοσυστήματος του μισθού, έτσι όπως μπαίνει, προβοκάρει το αίτημα και είναι τουλάχιστον παράξενο που οι ίδιες παρατάξεις στη ΓΣΕΕ προτείνουν μόνο 10% αύξηση στο μισθό, λες και οι εργάτες είναι πιο πλούσιοι από τους καθηγητές. Έτσι, οι καθηγητές εκτίθενται στους υπόλοιπους εργαζόμενους απαιτώντας μια τέτοια αύξηση, μιας και η απεργία δε βγαίνει ενωτικά με άλλα συνδικάτα εργαζόμενων στο ζήτημα του ψομιού.

γ. Βάζει σαν πρώτο αίτημα το 15% για την παιδεία, άρα βάζει σε αντιπαράθεση τη δημόσια με την ιδιωτική εκπαίδευση. Γνωστή διπρόσωπη και πάγια τακτική της ΟΛΜΕ μέσα στους καθηγητές: Βάζει σαν αίτημα τη (μεγάλη) αύξηση στο μισθό, ώστε να τους προσελκύσει σ' ένα μεγάλο ξεσηκωμό, ικανό να φέρει μεγάλη κοινωνική αναταραχή, όχι όμως και να χαρίσει στους καθηγητές την πολυπόθητη αύξηση, προς τα έξω όμως προβάλλει άλλο αίτημα. Το '88 ονομαζόταν "αναβάθμιση" τώρα το ονομάζουν "αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση". Καταλαβαίνει κανείς ότι μια απεργία με αίτημα προς τα έξω το χτύπημα της ιδιωτικοποίησης, που στρεφόταν ενάντια σε μια κυβέρνηση σαν του Σημίτη, που έχει εκσυγχρονιστική κατεύθυνση, έφερνε καίριο χτύπημα. Χτυπιόταν σ' αυτήν βασικά ο φιλοευρωπαϊκός προσανατολισμός της.

Να λοιπόν γιατί επειγόταν η ΟΛΜΕ να κάνει γρήγορα μια απεργία στο Σημίτη πριν καλά-καλά αυτός προλάβει να πάρει ψήφο εμπιστοσύνης. Αυτή τη γραμμή την προωθούσε κύρια ο Συνασπισμός μέσα στην ΟΛΜΕ.

δ. Το αίτημα του 15% είναι ένα ποσό της τάξης των 600 δις. επιπλέον απ' αυτά που ήδη δίνονται!

ε. Ποτέ οι παρατάξεις που αντιπροσωπεύουν την ΟΛΜΕ δεν έχουν μιλήσει για ένα άλλο μεγάλο κομμάτι παρασιτικού χρήματος στη χώρα μας, που αντιπροσωπεύει η διαφθορά της γραφειοκρατίας, το οικονομικό σαμποτάζ των ρωσόφιλων, οι υπερβολικές δαπάνες για την άμυνα, οι μισθοί παπάδων που αποσπούν ένα μεγάλο κομμάτι του κρατικού χρήματος, ενώ η εκκλησία έχει τη δυνατότητα να τους πληρώνει από δικιά της περιουσιακά στοιχεία, η φορολόγηση της μεσαίας και της πλούσιας αγροτιάς.

Η πρόταση λοιπόν της ΟΑΚΚΕ προς τους καθηγητές θέτει ως

απαραίτητη προϋπόθεση το ζήτημα της αλλαγής διεκδικητικού πλαισίου: Αγώνας για αύξηση της τάξης των 30.000 στο βασικό μισθό είναι μια καλή και ρεαλιστική, δημοκρατική πρόταση που δε φέρνει τους καθηγητές σε ρήξη με άλλους κλάδους και δεν προκαλεί το λαό.

Η μορφή του αγώνα είναι κάτι που μπορεί να εκτιμηθεί. Το κυρίαρχο είναι η εξασφάλιση όρων επιτυχίας με αλλαγή του αιτήματος που θα ζυμωθεί στο συμβούλιο των προέδρων.

ΣΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

Στη Ζ' ΕΛΜΕ Αθήνας που προτάθηκαν τα παραπάνω δεν μπήκαν σε ψηφοφορία λόγω μεθοδευμένης διαδικασίας.

Παρ' όλα αυτά και ενώ ψηφίστηκε το διεκδικητικό πλαίσιο της ΟΛΜΕ, δεν ψηφίστηκε η απεργία που πρότεινε το ΔΣ της ΟΛΜΕ, αλλά μια εναλλακτική πρόταση που πρότεινε το ΔΣ της τοπικής ΕΛΜΕ και πάρθηκε κάτω από την πίεση της βάσης: Διήμερες επαναλαμβανόμενες που θα άρχιζαν από το Μάρτη έτσι ώστε να δοθεί χρόνος και στην κυβέρνηση να ξαναδεί το θέμα των καθηγητών, αλλά και να εκτιμηθεί ξανά η κατάσταση εκ μέρους των καθηγητών. Αυτή η πρόταση έδινε χρόνο και διέξοδο στους καθηγητές, γι' αυτό και ψηφίστηκε στη Γ.Σ. Στο συμβούλιο των προέδρων πήρε 4 ψήφους.

Στην Α' ΕΛΜΕ Πειραιά το προεδρείο ανήκει στις "αγωνιστικές παρεμβάσεις" που πρόσκεινται στο Μ-Λ (ΚΚΕ)-Διαρρήκτες.

Η συνέλευση ήταν από τις πιο μαζικές. Το προεδρείο της ΕΛΜΕ, που ήταν υπέρ της πρότασης της ΟΛΜΕ, εκτιμώντας ότι η ΓΣ θα καταψηφίσει την εισήγηση της ΟΛΜΕ, έκανε ελιγμό κρατώντας μεσοβέζικη στάση. Σε πρόταση για ψηφοφορία στα σχολεία και όχι στη Γ.Σ. τάχθηκε υπέρ επικαλούμενο δημοκρατική ευαισθησία. Έτσι θα αποφευγόταν μια συντριβή της πρότασης της ΟΛΜΕ μέσα στη Γ.Σ. Όμως, δυστυχώς γι' αυτούς, και η ψηφοφορία στα σχολεία έβγαλε αρνητική ψήφο στην εισήγηση της ΟΛΜΕ. Για άλλη μια φορά λοιπόν η βάση απομόνωσε σοσιαλφασισμό και διαρρήκτες.

Αλλά και σε πολλές άλλες ΕΛΜΕ της χώρας, όπως φάνηκε από τις αποφάσεις που ήλθαν στο συμβούλιο των προέδρων, η εισήγηση της ΟΛΜΕ κατακεραυνώθηκε. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν υπήρχε μεγάλη μαζικότητα στις συνελεύσεις ειδικά της επαρχίας. Υπήρξαν αρκετές ΕΛΜΕ που είχαν αποφάσεις ΔΣ των τοπικών ΕΛΜΕ, αλλά παρουσιάστηκε και το φαινόμενο να γίνουν σε πολλές ΕΛΜΕ ψηφοφορίες με κάλη στα σχολεία. Σ' αυτή την τελευταία περίπτωση η κάλη έβγαλε συντριπτικά ΟΧΙ στη συγκεκριμένη απεργία.

Η ΤΕΛΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Δίνουμε παρακάτω μερικά αποτελέσματα αυτών των ψηφοφοριών.

1. Β' Αθήνας, ΓΣ: 70 ΝΑΙ και 128 ΟΧΙ.
2. Ε' Αθήνας, ΓΣ: 58 ΝΑΙ, 58 ΟΧΙ, 18 λευκά.
3. Στ' Αθήνας, ΓΣ: 44 ΝΑΙ, 105 ΟΧΙ, 30 λευκά.
4. Ζ' Αθήνας, ΓΣ: Σε 300 παρόντες πήρε 120 η πρόταση της τοπι-

κής ΕΛΜΕ, ενώ καταψηφίστηκε πανηγυρικά η εισήγηση της ΟΛΜΕ στο πρόγραμμα δράσης.

5. Α'-Γ' Ανατολικής Αττικής, Κάλπη: 130 ΝΑΙ, 297 ΟΧΙ, 4 λευκά.

6. Β' Ανατολικής Αττικής, ΓΣ: 58 ΝΑΙ, 68 ΟΧΙ, 10 λευκά.

7. Δ' Ανατολικής Αττικής, ΓΣ: σε 240 παρόντες ψήφισαν συντριπτικά υπέρ της εισήγησης της ΟΛΜΕ.

8. Α' Δυτικής Αττικής, ΓΣ: σε 300 παρόντες 170 ΟΧΙ. Καταψηφίστηκε η εισήγηση.

9. ΕΛΜΕ Ν. Σμύρνης -Καλλιθέας: σε 250 παρόντες ψήφισαν συντριπτικά ΝΑΙ.

10. Α' Πειραιά: Κάλπη και ΓΣ ψήφισαν ΟΧΙ.

11. Α' Θεσ/νίκης, Κάλπη: 101 ΟΧΙ, 17 ΝΑΙ.

12. Β' Θεσ/νίκης, Κάλπη: 29 ΝΑΙ, 108 ΟΧΙ, 2 λευκά.

13. Γ' Θεσ/νίκης, Κάλπη: 54 ΝΑΙ, 198 ΟΧΙ, 1 λευκό.

14. Δ' Θεσ/νίκης, Κάλπη: 25 ΝΑΙ, 120 ΟΧΙ.

15. Ε' Θεσ/νίκης, Κάλπη: 135 ΝΑΙ, 483 ΟΧΙ.

16. Καρδίτσα, ΓΣ: σε 120 παρόντες 75 ΝΑΙ, 45 ΟΧΙ, 10 λευκά.

17. Ημαθία, Κάλπη: 256 ΝΑΙ, 425 ΟΧΙ, 52 λευκά.

18. Ηράκλειο, Κάλπη: 205 ΝΑΙ, 465 ΟΧΙ, 52 λευκά.

19. Αχαΐας Α', ΓΣ + Κάλπη: 125 ΝΑΙ, 108 ΟΧΙ, 7 λευκά.

20. Δράμα, Κάλπη: 95 ΝΑΙ, 340 ΟΧΙ, 3 λευκά.

Η τελική ψηφοφορία στη ΓΣ των προέδρων έδωσε στο σύνολο των ΕΛΜΕ της χώρας 36 ΝΑΙ, 42 ΟΧΙ, 5 λευκά. Έτσι, η εισήγηση της ΟΛΜΕ καταψηφίστηκε.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Στο συμβούλιο των προέδρων όμως συνέβηκαν και άλλα που αξίζει να μνημονεύσουμε. Για παράδειγμα, η συνισταμένη της κριτικής των ΕΛΜΕ έθιγε τόσο πολύ τη φερεγγυότητα της ΟΛΜΕ, ώστε στις δευτερολογίες τους οι Καλομοίρης (Συνασπισμός), Κωσταράκος (Συνασπισμός) και Κατρίνης(ΠΑΣΚ) να απολογηθούν κάνοντας ταυτόχρονα οξεία κριτική στη βάση για αντιφατική και μη αγωνιστική τακτική.

Επίσης ο Καλομοίρης άφησε να εννοηθεί ότι σε πολλές ΕΛΜΕ τα ίδια τα ΔΣ υπονόμωσαν την εισήγηση της ΟΛΜΕ προτείνοντας την κάλη, η οποία, κατ' αυτόν, υποβαθμίζει το ρόλο της ΓΣ. Η αντίδραση αρκετών προέδρων ήταν φυσική. Δήλωσαν ότι ακόμα και αν η θέση τους ταυτίζεται με την εισήγηση της ΟΛΜΕ δεν μπορούν παρά να ψηφίσουν στο συμβούλιο των προέδρων τη θέση που τους εξουσιοδότησε η πλειοψηφία της βάσης της ΕΛΜΕ τους. Και πραγματικά, δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις προέδρων που πρόσκεινταν στο Συνασπισμό, για παράδειγμα, και πρότειναν θέση διαφορετική από αυτή της ΟΛΜΕ γιατί αυτό απαιτούσε η βάση (βλέπε Ζ' ΕΛΜΕ Αθήνας).

Ακόμα και στην τελική ψηφοφορία ήταν χαρακτηριστική η προσπάθεια του προέδρου της ΟΛΜΕ να παρουσιάσει σε ενδεικτική ψηφοφορία ως πλειοψηφούσα άποψη αυτή της ΟΛΜΕ, όμως η ψηφοφορία έβγαλε άλλο από το ποθούμενο αποτέλεσμα.

Τέλος, οι σοσιαλφασιστές των

διαρρηκτών έδωσαν "παράσταση" που προκάλεσε τη θυμωδία των παριστανέμων. «Δεν έχουν σημασία τα νούμερα, αλλά η βούληση», διακήρυξε με πομπώδες ντισεϊκό ύφος ο αρχηγός των διαρρηκτών όταν διαπίστωσε ότι η κάλη δεν έδειχνε πρόθυμη να συμφωνήσει μαζί του. Και ακόμα πιο αλαζονικά είπε ότι στη δική του ΕΛΜΕ δεν μπορούσαν να ψηφίσουν παρά ΥΠΕΡ της πρότασης της ΟΛΜΕ, και όσοι ψήφισαν λευκό το έκαναν όταν αυτός είχε απομακρυνθεί από το προεδρείο της Γ.Σ. Δεν παρέλειψε μάλιστα να χαρακτηρίσει οικονομίστικα τα αιτήματα της αύξησης του μισθού και ότι γι' αυτόν σημασία έχει η αναβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης. Αν διάβαζε κανείς το Ριζοσπάστη μια βδομάδα πριν δε θα χρειαζόταν να διαβάσει από την *Ελευθεροτυπία* (24/1) το αρθρίδιο με τις θέσεις των διαρρηκτών για την απεργία και τα "οικονομίστικα αιτήματα". Άλλωστε, δε θα ήταν η πρώτη φορά που οι διαρρηκτες μοιάζουν σα δυο σταγόνες νερό με το ψευτοΚΚΕ στις θέσεις τους. Βάλτε ένα καρμπόν στο Ριζοσπάστη και να είστε σίγουροι ότι στο αντίγραφο θα γράφει "ΜΑΚΚΕ".

Ο πρόεδρος της Α' ΕΛΜΕ Πειραιά -επίσης διαρρηκτής- έχοντας πάθει την πλάκα του από το αποτέλεσμα της ΕΛΜΕ του προσπάθησε να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, όταν με οργισμένο ύφος καταφέρθηκε ενάντια στους καθηγητές της ΕΛΜΕ του, που γι' αυτόν δεν είναι άξιοι να ονομάζονται απεργοί, αφού και σε περίπτωση ακόμα που γίνεται απεργία αυτοί δεν ανήκουν στους λίγους δυναμικούς που τραβάνε την απεργία, αλλά κάθονται στα σπίτια τους. Αυτή είναι η λογική του σοσιαλφασισμού: "Η ηγεσία τραβάει, αλλά η βάση είναι δεξιά". Τι άλλο παρά πραξικοπηματισμός και πλήρης περιφρόνηση στο λαό κρύβεται στις παραπάνω τοποθετήσεις, που όχι τυχαία έγιναν προς το τέλος της συνέλευσης για να προσαρμωστούν στο ύψος των περιστάσεων, αφού ήδη είχαν χάσει.

Όμως φάνηκε καθαρά ότι τους πήρανε χαμπάρι. Εκφράσεις όπως «Τσιριγώτη, βρήκες μικρόφωνο και δεν τ' αφήνεις», γέλια και ειρωνεία όταν αυτός μίλησε για «παπαράτσι της *Ελευθεροτυπίας*» έδειχναν τη "σοβαρότητα" με την οποία τους αντιμετώπιζαν στο συμβούλιο. Αλλά και κάποιοι από τους προέδρους που μίλησαν μετά δεν παρέλειψαν να κρίνουν ως απαράδεκτη την τοποθέτησή τους, ειδικά στο σημείο που περιφρονεί τη βάση.

Το πού το πάει η ΟΛΜΕ φάνηκε και στο γεγονός ότι στο συμβούλιο των προέδρων δε δέχτηκε να βάλει σε ψηφοφορία προτάσεις που έρχονταν απανωτές από τις διαφορές ΕΛΜΕ της χώρας και απαιτούσαν αλλαγή του διεκδικητικού πλαισίου. Ο αποκλεισμός έγινε με το αιτιολογικό ότι αυτό διαμορφώθηκε από την Οργανωτική 2 και από το Συνέδριο και αποτελεί θέση του κλάδου. Έτσι, αποκλείουν κάθε παρέμβαση της βάσης στα αιτήματα περιορίζοντας το ρόλο τους μόνο στο πρόγραμμα δράσης. Δηλαδή "Ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι". Γι' αυτό και οι καθηγητές απάντησαν περήφανα στην ηγεσία τους: "ΟΧΙ ΣΕ ΑΛΛΗ ΑΠΕΡΓΙΑ-ΦΙΑΣΚΟ".

Το κνίτικο ανάδευμα στον αναρχισμό

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας ότι το ΝΑΡ και το “ΚΚΕ μ-λ”, σαν κύριος πόλος του σοσιαλφασισμού μέσα στο κίνημα, έχουν αναλάβει για λογαριασμό του ψευτοΚΚΕ να καταδιώξουν πολιτικά και να απομονώσουν την αντικνίτικη αναρχία.

Το πολύτιμο πλεονέκτημα στις δύο αυτές οργανώσεις φαίνεται ότι έδωσαν οι ίδιοι οι αναρχικοί. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους, οι αναρχικοί επιτέθηκαν και διάλυσαν συγκέντρωση της “Πρωτοβουλίας υπεράσπισης της ανεξάρτητης μαζικής δράσης-αντίστασης στην κρατική καταστολή” (μετωπικό σχήμα που έχουν στήσει το ΝΑΡ και το ΚΚΕ μ-λ) στις 19/12 στη Θεσσαλονίκη. Το θέμα της εκδήλωσης ήταν “Κρατικός αυταρχισμός και καταστολή (από λάθος στη φωτοσύνθεση στο προηγούμενο φύλλο γράψαμε “Κρατικός αναρχισμός και καταστολή”), με ομιλητή τον καιροσκόπο Γιώργο Ρούσση.

Μετά την ισχυριζόμενη επίθεση και τον τραυματισμό ενός μέλους του ΝΑΡ, ακολούθησαν μια βροχή από καταγγελίες τόσο της Πρωτοβουλίας όσο και της νεολαίας του ΝΑΡ και της οργάνωσης του ΝΑΡ Θεσσαλονίκης. Στήθηκε ένα “κείμενο πολιτών” με 150 υπογραφές που καταγγέλλει την «τραμπούκικου χαρακτήρα επίθεση αυτοαποκαλούμενων “αναρχικών” Ομάδων» και τη διάλυση της συγκεκριμένης συγκέντρωσης. Πρόκειται για ένα πολιτικό κίνημα δίωξης των αναρχικών που δε δέχονται την κνίτικη ηγεμονία.

Απέναντι στο κινήρι μαγισσών της “Κ”ΝΕ και της ουράς της, κινήρι που γίνεται με μια σούπερ αντικαπιταλιστική γραμμή και πολιτική πλατφόρμα την υπεράσπιση των μαζικών αγώνων του λαού και

της νεολαίας ενάντια στο Μάστροιχτ, τον καπιταλισμό και το δυτικό ιμπεριαλισμό, οι αναρχικοί δεν μπορούν να απαντήσουν. Όχι μόνο γιατί οι ίδιοι περιφρονούν το λαό και την ανοιχτή πολιτική πάλη, όχι μόνο γιατί οι ίδιοι έδρασαν σαν ένας στρατός προβοκάτιας κάτω από την προστασία των κνιτών, αλλά πάνω απ’ όλα γιατί και οι ίδιοι οι αναρχικοί είναι φορείς αυτής της πολιτικής γραμμής του σοσιαλφασισμού. Γι’ αυτούς το αντιδραστικό υπερσυγκεντρωτικό κράτος, ο πυρήνας του παγκόσμια είναι μόνο ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός: το ελληνικό κράτος είναι μόνο και κύρια τα “δεξιά” και, αντικειμενικά, αντιρώσικα τμήματα της αστικής τάξης. Η ιδιωτικοποίηση είναι η κλασική μορφή ιδιοκτησίας του τυπικού φιλοδουτικού καπιταλιστή, και έτσι βρέθηκαν να υπερασπίζονται μαχητικά την κρατική ΕΑΣ, δηλ. το κράτος! Αυτοί οι φανατικοί πολέμιοι του κράτους!

Ο αντιεθνικισμός έγινε για τους αναρχικούς μας το ίδιο με τον εθνικισμό ή, αλλιώς, η αντίστροφη όψη του ίδιου νομίσματος. Η εισβολή της Σερβίας στην Κροατία και στη Βοσνία αντιμετωπίστηκε με το σύνθημα «Κάτω ο πόλεμος, κάτω η νέα τάξη πραγμάτων». Η υπεράσπιση κάθε καγκεμπίτη 17 Νοεμβρίτη και παλιανθρώπου είναι ζήτημα αρχής για την αναρχία μας.

Πάντα και αδιάλειπτα ο εξαρχειώτικος αναρχισμός βρέθηκε μέσα στην πολιτική αγκαλιά της Ρωσίας και την προωθημένη πολιτική γραμμή των ανθρόπων της στην Ελλάδα, των κνιτών, μέχρι τη βραδιά της 17ης Νοέμβρη 1995, που τα ΚΝΑΤ παρατάχθηκαν απέναντι στους αναρχικούς για να ξαναπάρουν την ηγεμονία που είχαν δανείσει. Οι αναρχικοί αρνήθηκαν και

νίκησαν στρατιωτικά τους κνίτες. Γι’ αυτό παραδόθηκαν στην αστυνομία. Όμως αυτό δεν είναι αρκετό. Οι κνίτες πρέπει να τσακίσουν τους αυθάδεις αναρχικούς. Γιατί; Το λέει καθαρά η ανακοίνωση του ΝΑΡ Θεσσαλονίκης για τα επεισόδια: «Αν όμως από τη μια μεριά οι “μολότοφ” το μόνο που κάνουν σήμερα είναι να δίνουν το δικαίωμα στις δυνάμεις καταστολής να κάνουν ασκήσεις επί χάρτου για την αντιμετώπιση των μεγάλων αγώνων που έρχονται (ξέρουν καλά ότι τότε οι εργάτες και οι νεολαίοι δε θα παραδοθούν με τα χέρια ψηλά), από την άλλη είναι πια “ηλίου φαινότορον” ότι οι φωτιές και οι καπνοί των μολότοφ σκεπάζουν, διαστρεβλώνουν και υπονομεύουν τους αγώνες του μαζικού, μη ελεγχόμενου από το κράτος και επίσημα κόμματα, κινήματος (βλέπε πορεία φοιτητών Αθήνας) (Πριν, 6/1).

Οι λάθος μολότοφ, οι λάθος φωτιές εμποδίζουν τις σωστές μολότοφ και τις σωστές φωτιές που καταστρώνει ο Περισσός και εκτελεί άσπογα το ΝΑΡ και η υπόλοιπη παλιοπαρέα των “μ-λ”. Ενώ όμως αυτοί έχουν ένα κόμμα από πίσω τους, το ψευτοΚΚΕ, και το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό για να δικαιολογήσει τα πραξικοπήματα και τις μπουκές των δρόμων, οι αναρχικοί μένουν μόνο με το συγχωρεμένο Μπακούιν, που δε λέει να βάλει κανένα χέρι βοήθειας γι’ αυτούς. Έτσι, παρουσιάζονται σαν παιδαρέλια μπροστά στους “επαναστάτες μαχητές” κνίτες στις πελώριες πολιτικές συγκρούσεις: «Εάν ο επαναστάτης κρινόταν με το πόσες φορές συγκρούστηκε με την αστυνομία, τότε τουλάχιστον για τη Θεσσαλονίκη είμαστε πρώτοι με μεγάλη διαφορά από το δεύτερο» (ακοίνωση του ΝΑΡ Θεσσαλο-

νίκης).

Μέσα σ’ αυτό τον κυκεώνα μπλέχτηκε και η ΣΑΚΕ, η οποία, σύμφωνα με το ΝΑΡ και το “ΚΚΕ μ-λ”, δημιούργησε το πολιτικό κλίμα για να γίνει δυνατή η επίθεση των αναρχικών στη Θεσσαλονίκη. Φαίνεται ότι τράβηξε πολύ μακριά τον αντικνιτισμό της και ήρθε η ώρα να πληρώσει αυτό το τραγικό λάθος: «Το κόστος αυτών των ενεργειών έχει πληρωθεί στο παρελθόν πολύ ακριβά» (στο ίδιο).

Όμως η ΣΑΚΕ μπορεί γρήγορα να διορθώσει τα παραπατήματά της και να επιστρέψει στο σωστό δρόμο και έχει το πολιτικό κριτήριο και την άνεση να το κάνει, όπως μετατράπηκε από ντούρα “σταλινική” σε “αναρχοκομμουνιστική” οργάνωση. Παρόμοιες μεταμορφώσεις άλλωστε τις έχει κάνει και το ψευτοΚΚΕ με πιο επαγγελματική συνέπεια. Τα ΚΝΑΤ δεν αποτελούν πρόβλημα για τη ΣΑΚΕ, γιατί η πολιτική της γραμμή δε διαφέρει καθόλου απ’ αυτή του ψευτοΚΚΕ. Βρίσκονται και οι δύο στην ίδια κατεύθυνση. Άλλωστε δεν αρνήθηκε την κνίτικη ηγεμονία παρά μόνο τη μικρή και διορισμένη πρωτοκαθεδρία του ΝΑΡ. Οι αναρχικοί είναι αληθινός στόχος της “Κ”ΝΕ και της ουράς της.

Γι’ αυτό και το περίφημο κείμενο πολιτών εντοπίζει τους αναρχικούς σαν εκείνους που ενέργησαν “φασιστικά” συνεχίζοντας την «αντιδημοκρατική πρακτική του σπασίματος των καταλήψεων» στο Πολυτεχνείο, και τονίζει ότι δεν μπορούν να δικαιολογηθούν λόγω απαίτησης «επαναστατικής καθαρότητας», γιατί «πρόκειται για ένα χώρο που ακόμα δεν έχει κάνει την αυτοκριτική του για την καταπάτηση του Ασύλου στο ΕΜΠ, την πολιτική ομηρία των 500 συλληφθέντων, καθώς και την παραλίγο μοιραία επίθεση με μολότοφ σε μέλος της ΚΝΕ...» (Πριν, 14 Γενάρη). Αντίθετα, στο ίδιο κείμενο καλούν ανοιχτά τη ΣΑΚΕ, χωρίς να την κατονομάζουν, να κάνει «άμεση το-

ποθέτηση και σαφή διαχωρισμό από πρακτικές αυτού του ίδιου είδους» πάνω στα γεγονότα της Θεσσαλονίκης.

Αν οι αναρχικοί για το ΝΑΡ είναι “εχθρός του κινήματος”, η ΣΑΚΕ είναι μόνο ένας σύμμαχος που έκανε λάθος, παρά τις οξυμμένες φραστικές συγκρούσεις και τις πύρινες εκφράσεις. Στο σοσιαλφασιστικό μέτωπο ενάντια στην αντικνίτικη αναρχία προσχώρησε και το πιο φασιστικό κομμάτι του τροτσκισμού, το ΕΕΚ: «Θα ανεχτούμε το σταλινισμό με αναρχικό μανδύα; Γιατί τα γεγονότα στη Θεσσαλονίκη δεν είναι μοναδικά. Στο ΚΑΤ νοσηλεύεται ο Γ. Κυριακίδης, στέλεχος της ΚΝΕ, που χτυπήθηκε στις 15 Νοέμβρη με σιδηρολοστούς και μολότοφ από κάποιους ανεγκέφαλους αναρχοαυτόνομους. Ο Κυριακίδης υπερασπιζόταν τη γραμμή της ΚΝΕ, που ήταν αντίθετη στην κατάληψη» (εφημερίδα Νέα Προοπτική, 13 Γενάρη).

Για να κρατήσει τα προσχήματα το ΕΕΚ συμπληρώνει: «Η στάση του ΚΚΕ είναι γνωστή και τώρα και παλιότερα (ΚΝΑΤ κ.λπ.).

Αλλά ήδη έχει κάνει την κορυφαία τοποθέτηση συντριπτικά και χωρίς καμία ταλάντευση υπέρ των ΚΝΑΤ, τα οποία παρατάχθηκαν με τα ρόπαλά τους απλά για να υπερασπίσουν τη γραμμή της “Κ”ΝΕ ενάντια στην επίσημη πραξικοπηματική κατάληψη στις 15 Νοέμβρη 1995. Εκεί για το ΕΕΚ μπαίνει ζήτημα εργατικής δημοκρατίας, αλλά στην πλευρά του φασισμού δε βρίσκονται τα ΚΝΑΤ, αλλά οι αναρχικοί. Αληθινή δημοκρατία, τροτσκιστικού τύπου.

Συνολικά, ο εξαρχειώτικος αναρχισμός βρίσκει τα στήματα σε μια πολιτική κραντίνα από την κνίτικη συμμορία. Η εξαιρετικά αδύναμη θέση του τον κάνει επιρρεπή σε πλαγιοκοπήσεις του σοσιαλφασισμού (ποτέ οι κνίτες, όπως και η Ρωσία, δεν εγκαταλείπουν τις δύο τακτικές) και στην υποταγή, τουλάχιστον, ένα κομμάτι.

Σρεμπρένιτσα και... Μητροπολιτικοί Ινδιάνοι

Ως τώρα ο εξαρχειώτικος αναρχισμός, συνολικά, έχει μια αντιδραστική τοποθέτηση στον πόλεμο της πρώην Γιουγκοσλαβίας, και ειδικά της Βοσνίας. Η θέση του συμπικνώνεται στο σύνθημα «Κάτω όλοι οι εθνικισμοί. Κάτω η Νέα Τάξη Πραγμάτων». Είναι μια θέση που στηρίζει απ’ τ’ “αριστερά” το σέρβικο φασισμό και το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό, μια που αρνείται να δει ότι υπάρχουν έθνη που καταπιέζονται και έθνη που καταπιέζονται, καθώς και το ρόλο της Ρωσίας σαν προστάτη και καθοδηγητή των σέρβων ναζί. Η αντίληψη αυτή έχει τη ρίζα της στην άρνηση γενικά του εθνικού κράτους και των συνόρων στο σύγχρονο κόσμο. Μια αντίληψη που προωθεί ο κάθε φορά ανερχόμενος ιμπεριαλισμός (όπως ο χιτλερικός παλιότερα και ο ρώσικος σήμερα με το σύνθημα “αυτοδιάθεση των λαών”, επιχείρημα που χρησιμοποιούν οι Ρώσοι και ο Ριζοσπάστης στα άρθρα του, όπως το βρίσκουμε και στο πρώτο άρθρο του ναζιστικού κόμματος της Γερμανίας επί Γ’ Ράιχ για να διαμελίσει τα εθνικά κράτη, να κάνει προσαρτήσεις και να εδραιώσει την παγκόσμια ηγεμονία του).

Να όμως που τελευταία είδαμε μια τάση των αναρχικών να κάνει μια σπουδαία τοποθέτηση απέναντι στην κατάληψη της Σρεμπρένιτσα απ’ τους σέρβους φασίστες και τη σφαγή των Βόσνιων. Επιτέλους βγήκε μια προοδευτική φωνή! Παραθέτουμε το κείμενο αυτούσιο. Είναι από το περιοδικό Μητροπολιτικές Σελίδες, Γενάρης ‘96, και το φυλλάδιο Sarajevo (εφημερίδα δρόμου για Βαλκάνιους, Νο 1).

Παράλληλα πρέπει να σημειώσουμε και τη θετική αψίδα που κόλλησε η ίδια τάση του αναρχισμού ενάντια στο φασίστα Αβραμόπουλο με το σύνθημα «Δεν μπορεί να μιλάει για καθαρή πόλη αυτός που τη βρώμισε με τα σύμβολα των ναζί» και με την υπογραφή Μητροπολιτικοί Ινδιάνοι.

ΠΑΝΓΟΥΡΟΥΝΙΣΜΟΣ MADE IN GREECE

Τα εθνικά σύμβολα, οποιασδήποτε εθνικότητας, δεν τα έχουμε σε καμία υπόληψη. Πιο σωστά: τα θεωρούμε απόλυτα εχθρικά. Όπως και οτιδήποτε άλλο συμβολίζει, αλλά και εξασφαλίζει τη διαίρεση και την περιχαράκωση των δημιουργών αυτού του πλανήτη. Εκείνοι ωστό-

σο που επιμένουν πως τα σύμβολα αυτά εκφράζουν “κάτι το ανθρώπινο” θα πρέπει να απαντήσουν (όχι σ’ εμάς, πρώτα απ’ όλα στους ίδιους τους εαυτούς τους) τι ακριβώς εξέφραζε η ανάρτηση της ελληνικής σημαίας στη μουσουλμανική πόλη Σρεμπρένιτσα ύστερα από την κατάληψή της από τις συμμορίες των Σέρβων φασιστών.

Όπως ίσως είναι γνωστό, κατά τη διάρκεια του γιουγκοσλαβικού πολέμου ορισμένες πόλεις της Βοσνίας είχαν ανακηρυχτεί από τον ΟΗΕ “ασφαλείς θύλακες”. Περιοχές δηλαδή που προστατεύονταν (υποτίθεται) από τον “πολιτισμένο κόσμο”, ώστε να μπορούν να συγκεντρώνονται οι άμαχοι χωρίς, τουλάχιστον, το φόβο των μαζικών δολοφονιών. Μια από αυτές τις περιοχές ήταν και η πόλη της Σρεμπρένιτσα. Με 90% μουσουλμάνους κατοίκους δέχτηκε στη διάρκεια της εθνοκάθαρσης στη Βοσνία επιπλέον δεκάδες χιλιάδες μουσουλμάνων προσφύγων.

Η “ατυχία” της Σρεμπρένιτσα και των χιλιάδων αποκλεισμένων σ’ αυτήν ήταν ωστόσο πως βρισκόταν σε μια περιοχή “στρατηγικού ενδιαφέροντος” για τους Σέρβους. Οι ο-

ποίοι, αφιφώντας την έτσι κι αλλιώς εικονική προστασία του ΟΗΕ (που στην πραγματικότητα έδρασε σαν τροχονόμος σε όλες τις περιπτώσεις), επιτέθηκαν στην πόλη (που ας το ξαναπούμε: κατοικιόταν αποκλειστικά από αμάχους), βομβάρδισαν σπίτια, νοσοκομεία και σχολεία σκοτώνοντας άγνωστο αριθμό ανθρώπων και τελικά την κατέλαβαν δια περιπάτου. Την επόμενη μέρα αυτού του μαζικού εγκλήματος, ανάξιου εκείνων των ναζί, στη Σρεμπρένιτσα ανέμιζαν δύο σημαίες: η σέρβικη και η ελληνική.

Όλα τα ελληνικά μέσα μαζικής αποβλάκωσης έσπευσαν να κρύψουν το γεγονός, που ωστόσο έγινε γνωστό καθώς διεθνή ειδησεογραφικά πρακτορεία έδειξαν βίντεο από την “επόμενη ημέρα” της επίθεσης στη Σρεμπρένιτσα. Το τι ακριβώς συνέβη μπορείτε ίσως να το φανταστείτε: οι άγνωστου αριθμού έλληνες φασίστες (τους οποίους τα ίδια ΜΜΕ έχουν χαϊδέψει σε πολλές περιπτώσεις, παρουσιάζοντάς τους σαν “εθελοντές” και “ήρωες” στο “πλά των σέρβων αδελφών...”) που συμμετείχαν και εκπαιδεύτηκαν στη Βοσνία πήραν μέρος στο έγκλημα της Σρεμπρένιτσα... Και γεμάτοι πατριωτισμό, αφού έκαμαν, σκότωσαν, βασάνισαν και βίασαν, σήκωσαν θριαμβευτικά τη σημαία τους... Όπως κάθε επαγγελματία δολοφόνο, άφησαν το σημάδι τους...

Η ηχηρή σιωπή των ΜΜΕ εξηγείται φυσικά, μιας και ουδέποτε έκρυσαν τη σαφή ανάμιξή τους στα εγκλήματα που έγιναν στη Γιουγκοσλαβία και την προτίμησή τους στους σέρβους χασάπηδες. Η συμμετοχή μερικτών ντόπιων δολοφόνων εξηγείται κι αυτή, αφού η εθνοκάθαρση στη Βοσνία υπήρξε ένα προσκλητήριο για κάθε είδους και εθνικότητας κάθαρμα, μια πρώτης τάξης ευκαιρία για εκπαίδευση στην πράξη. Το ίδιο καλά εξηγείται, κατά τη γνώμη μας, και η παρουσία της ελληνικής σημαίας στο σφαγείο της Σρεμπρένιτσα: με τον αέρα της αποδοχής τους από την πλειοψηφία της ελληνικής κοινής γνώμης οι “μπροστάρηδες αδελφοί των Σέρβων” κρέμασαν το δικό τους πατσαβούρι, το μουσκεμένο από αίμα αθών, να στεγνώσει. Αυτή δεν είναι η έμπρακτη εξύμνηση των εθνικών συμβόλων;

Με την ευχή της μητέρας-πατρίδας και όλων όσων έχουν ακρωτηριαστεί τόσο ώστε να τους ευλογούν ακόμα και με τη σιωπή τους, οι άξιοι αυτοί γιοι της πορομένης πατρίδας συνέχισαν το έργο τους: βοήθησαν τους σέρβους αδερφούς τους να συλλάβουν έξι χιλιάδες άμαχους αιχμαλώτους και να τους “εξαφανίσουν” κάπου στα γύρω από τη Σρεμπρένιτσα δάση...

(Ακόμα πιστεύετε την εθνική σας σημαία; Αντί για καρδιά, σα να λέμε, έχετε χασαπόπανο;)

ΑΠΑΙΣΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ

Τη στιγμή που η σοσιαλφασιστική σοσιαλμπεριαλιστική Κίνα αναπτύσσεται σε τρίτη υπερδύναμη στο χώρο της Ασίας, σε στενή συμμαχία με τη Ρωσία, έρχεται στο φως η μεγάλη και αποκρουστική βαρβαρότητα που κρύβει μέσα της με το αίσχος των ορφανοτροφείων-στρατοπέδων συγκέντρωσης, που έκανε το γύρο του κόσμου.

Παραθέτουμε περίληψη σχετικού ρεπορτάζ του αμερικάνικου περιοδικού Newsweek, που αναδημοσίευσε Το Βήμα (14/1):

«Ήταν σαν μικροί σωροί από πετσί και κόκκαλα που πέρασαν έτσι χωρίς να τους κλάψει κανείς από το Ινστιτούτο Παιδικής πρόνοιας της Σαγκάης. Η μικρή Ξι Γιν μπήκε δύομισι χρονών το 1991 και μέσα σε έξι μήνες πέθανε από "ασιτία" και "πνευματική καθυστέρηση". Η Κε Γιουέ εισήχθη νεογέννητη και δύομισι χρόνια αργότερα πέθανε από "ασιτία" και "συγγενείς εγκεφαλικές βλάβες". Στοιχεία από τα κατάστιχα του ορφανοτροφείου που κανείς τους δεν περίμενε ότι θα έβλεπαν κάποτε το φως της δημοσιότητας, για να μάθει ο κόσμος μέσα από την έκθεση για την Ασία της οργάνωσης Human Rights Watch τα σημεία και τέρατα των κρατικών ορφανοτροφείων της Κίνας, όπου τα ανεπιθύμητα παιδιά τα αφήνουν να πεθάνουν από την πείνα για να τα ξεφορτωθούν.

Το προσωπικό του ορφανοτροφείου μιλάει για χαλκευμένα μυθεύματα, ο πρώην διευθυντής του ιδρύματος βεβαιώνει ότι τίποτα δεν είναι αλήθεια και ο πρώην υφιστάμενός του, ο Ζαγκ Σουγιούν, ως γιατρός του ορφανοτροφείου είχε αποκαλύψει το μεγάλο σκάνδαλο το 1992, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί πέρυσι να εγκαταλεί-

ψει την πατρίδα του, παίρνοντας ωστόσο μαζί του ένα μεγάλο φάκελο με στοιχεία. Στο μεταξύ όμως πρόλαβε η κυβέρνηση να χαρακτηρίσει "εντελώς αβάσιμες" τις καταγγελίες, και μάλιστα οργάνωσε επίσκεψη των ξένων δημοσιογράφων στο ορφανοτροφείο για να δουν και να κρίνουν μόνοι τους.

Αρκετές αμερικάνικες οικογένειες που έχουν υιοθετήσει παιδιά από την Κίνα θεωρούν αβάσιμες τις καταγγελίες αυτές, διότι ακόμη και από το συγκεκριμένο ίδρυμα της Σαγκάης παρέλαβαν και αναθρέφουν παιδιά υγιέστατα και κάθε άλλο παρά παραμελημένα τα παρέλαβαν. Διευκρινίζεται όμως στην έκθεση της ανθρωπιστικής οργάνωσης ότι υπάρχουν δύο μέτρα και δύο σταθμά. Τα καλά παιδιά που προορίζονται για υιοθεσία φιλοξενούνται στις κεντρικές εγκαταστάσεις του ιδρύματος, στο κέντρο της Σαγκάης, ενώ τα "άχρηστα" τα μαζεύουν στο παράρτημα, που βρίσκεται στο νησί Τσονμίγκ -το οποίο δεν επισκέπτονται ξένοι. Ο Άι Μιγκ της HRW κατάφερε να τραβήξει κάποιες φωτογραφίες από τους "θαλάμους μελλοθάνατων βρεφών", ενώ συγκέντρωσε και μαρτυρίες για παιδιά που μεταφέρθηκαν από το κεντρικό κτίριο στο παράρτημα και έκτοτε κανείς δεν τα ξαναείδε. Πέρα όμως από τα όποια περιστατικά, αποκαλυπτικά είναι τα στατιστικά στοιχεία που δημοσιεύει η κυβέρνηση του Πεκίνου. Το υπουργείο Εσωτερικών, που έχει την εποπτεία των ορφανοτροφείων, έδωσε αριθμούς νεκρών παιδιών-και είναι η επεξεργασία των αριθμών που αποκαλύπτει τους φοβερούς συσχετισμούς. Διαπιστώθηκε ότι το 1989 το ποσοστό θανάτων είναι διπλά-

σιο από το ποσοστό νεοεισαγόμενων βρεφών. Παράδειγμα: στο μοναδικό ορφανοτροφείο της επαρχίας Σαανζί το 1989 εισήχθησαν 232 βρέφη, 210 πέθαναν και 19 πήραν εξιτήριο.

Στην Κίνα ο αριθμός εγκαταλειμμένων βρεφών είναι πολύ μεγαλύτερος από τον αριθμό των κρεβατιών που διαθέτουν τα ορφανοτροφεία. Τα περισσότερα παιδιά των ορφανοτροφείων δεν είναι ορφανά: απλώς τα έχουν εγκαταλείψει οι γονείς τους. Κυρίως κορίτσια, θύματα του αυστηρού νόμου που επιβάλλει σε κάθε οικογένεια ένα παιδί και των παραδόσεων της υπαίθρου, όπου οι χωρικοί θέλουν οπωσδήποτε αγόρι. Στις επίσημες στατιστικές τα ορφανά υπολογίζονται γύρω στις 10.000, ο πραγματικός αριθμός όμως είναι δέκα και είκοσι φορές μεγαλύτερος, κατά τις εκτιμήσεις των ειδικών. Σύμφωνα με το νόμο του 1991, μόνο άτεκνα ζευγάρια ηλικίας άνω των 35 ετών μπορούν να υιοθετήσουν ένα ορφανό είτε εγκαταλειμμένο παιδί, είτε Κινέζοι είναι είτε αλλοδαποί».

Η Κίνα αναβιώνει τους θαλάμους αερίων του Χίτλερ στην πιο φρικιαστική τους εκδοχή, γιατί αυτή τη φορά τα θύματα είναι μόνο παιδιά, στη βάση της αντιμετώπισης του προβλήματος του υπερπληθυσμού της και μιας μεσαιωνικής φεουδαρχικής πατριαρχικής νοοτροπίας. Στα σοσιαλφασιστικά κράτη οι "παρείσακτοι" εξολοθρεύονται, είτε ονομάζονται "αντεπαναστάτες" είτε απλά "υπεράριθμοι". Η βαρβαρότητά τους όμως θα αποκαλύπτεται και το "σοσιαλιστικό" προσωπείο θα πέφτει όσο υπάρχουν δημοκρατικές αντιστάσεις, όπως η αντίσταση του κινέζικου λαού και της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΠΟΛΩΝΩΝ

Κάτω από το βάρος της αποκάλυψης για τον πραχτόρικο ρόλο του στην υπηρεσία της ρώσικης υπερδύναμης ο πρωθυπουργός της Πολωνίας Γιόζεφ Ολέκσι οδηγήθηκε στην παραίτηση. Καθοριστικό ρόλο σ' αυτό έπαιξε η απόφαση της στρατιωτικής εισαγγελίας να αρχίσει τις έρευνες για το ρόλο του Ολέκσι. Η παραίτηση αυτή ήταν μια νίκη των πατριωτικών δυνάμεων στην Πολωνία, που δίνουν σήμερα τη μάχη για να ανατρέψουν τη συμμαχία της λεγόμενης "Ενωμένης Αριστεράς" και του Αγροτικού Κόμματος, που θέλει να βάλει τη χώρα στην τροχιά της νεοσαρικής Ρωσίας.

Οι δυνάμεις της αντιπολίτευσης, και ιδιαίτερα η ηγεσία των συνδικάτων της "Αλληλεγγύης", παλεύουν για τη συγκρότηση ενός πατριωτικού μετώπου που θα επιβάλλει την πτώση της κυβέρνησης και το σχηματισμό μιας κυβέρνησης εθνικής ενότητας ενάντια στο πραχτόρικο-ρωσόδουλο κόμμα της "Ενωμένης Αριστε-

ράς".

Η πάλη αυτή των πατριωτικών δυνάμεων της Πολωνίας προκάλεσε την αντίδραση του υπουργείου Εξωτερικών της Ρωσίας, το οποίο με ανακούισή του εκφράζει την ανησυχία του (!!!) μήπως η υπόθεση Ολέκσι «χρησιμοποιηθεί σε βάρος των ρωσοπολωνικών σχέσεων και τις οδηγήσει σε αδιέξοδο».

Παρά τις πιέσεις της αντιπολίτευσης, η "Ενωμένη Αριστερά" φαίνεται ότι εξασφάλισε την υποστήριξη του Αγροτικού Κόμματος προτείνοντας σα νέο πρωθυπουργό το Βλοντσιμίρτς Σιμόσεβιτς, πρώην στέλεχος του σοσιαλφασιστικού κόμματος και νυν της "Ενωμένης Αριστεράς".

Η πρόταση αυτή δείχνει την αποφασιστικότητα της Ρωσίας να τραβήξει πίσω θυσία την Πολωνία στο δικό της άρμα, αλλά και την οξύτητα της σύγκρουσης σ' αυτή τη χώρα. Ταυτόχρονα οι εξελίξεις στην Πολωνία δείχνουν καθαρά και μια άλλη πτυχή της ρώσικης διπλωματίας: Το ξεκίνη-

μα μιας φάσης ανοιχτής επιθετικότητας. Η επιλογή του Σιμόσεβιτς δεν κρατάει τα προσχήματα. Το χαφιέ Ολέκσι τον αντικαθιστούν με έναν άλλο χαφιέ.

Κάτι τέτοιο βέβαια φέρνει την απύκνιση των αντιρωσικών δυνάμεων, και σ' αυτήν την κατεύθυνση βρίσκεται και ένα άλλο γεγονός που έχει ιδιαίτερη σημασία.

Σε συνέντευξή του στο περιοδικό Der Spiegel ο Χάνσγιεργκ Γκάιγκερ, πρόεδρος του ομοσπονδιακού γραφείου προστασίας του Συντάγματος, δήλωσε ότι «οι μυστικές υπηρεσίες της Μόσχας αποχτούν δύναμη, επιστρέφοντας στην κλασική μέθοδο που χρησιμοποιούσαν και παλιότερα: επιδιώκουν και καλλιεργούν σημαντικές επαφές», και πρόσθεσε ότι οι ρώσοι πράχτορες έχουν έντονη δραστηριότητα στη Γερμανία λέγοντας ότι ο στόχος των Ρώσων είναι η Γερμανία λόγω του σημαντικού ρόλου της στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ (Ελευθεροτυπία, 29 Γενάρη).

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΟΣΝΙΑΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Είχαμε επισημάνει μέσα από την εφημερίδα μας την ύπαρξη δύο γραμμών μέσα στο βοσνιακό στρατόπεδο. Στο φύλλο 247, 7 Γενάρη, αποτυπώσαμε ξεκάθαρα τις δύο αυτές γραμμές, καθώς και τους εκφραστές της. Απ' τη μια πλευρά είναι ο Ιζετμπέκοβιτς, που εκφράζει το αστικό ρεύμα του βοσνιακού μουσουλμανικού εθνικισμού και συσπειρώνεται στο Κόμμα Δημοκρατικής Δράσης (SPA). Απ' την άλλη ο πρωθυπουργός της Βοσνίας Σίλατζιτς, που εκπροσωπεί τη δημοκρατική αστική τάξη της Βοσνίας. Το πολιτικό αυτό μέτωπο εκφράζει την πιο προωθημένη εθνική συνύπαρξη Βόσνιων, Σέρβων και Κροατών μέσα στο βοσνιακό κράτος, εκείνο που αποκαλείται συνήθως πολυεθνική Βοσνία.

Η πάλη ανάμεσα στις δύο γραμμές οξύνθηκε με το διαμελισμό της ταλαιπωρημένης χώρας απ' το μέτωπο Ρωσίας-ΗΠΑ-Ευρώπης κάτω από την καθοδήγηση της Ρωσίας. Γιατί ενώ ο Ιζετμπέκοβιτς και ο βοσνιακός εθνικισμός, κάτω από τη διεθνή πίεση, είναι διατεθειμένοι να δεχτούν ένα μικρό κρατίδιο στο βαθμό που σ' αυτό το έδαφος εξασφαλίζεται η εθνική κυριαρχία της βοσνιακής μουσουλμανικής εθνότητας, η γραμμή Σίλατζιτς δεν ανέχεται κανένα διαμελισμό και καμία εθνική κυριαρχία μέσα στην πολυεθνική Βοσνία.

Έτσι, οι δύο γραμμές έφτασαν ανοιχτά στον ανταγωνισμό και τη σύγκρουση όταν μπήκε το ζήτημα σχηματισμού κεντρικής κυβέρνησης του διαμελισμένου κράτους της Βοσνίας. Με βάση τη συμφωνία του Ντέιτον θα πρέπει να σχηματιστούν μια κεντρική κυβέρνηση και δύο επικουρικές: μία της βοσνιοκρατικής Ομοσπονδίας και μία των σέρβων φασιστών στο

49% του εδάφους που κατέχουν.

Αρχικά ο Σίλατζιτς πήρε εντολή να σχηματίσει τη νέα κεντρική κυβέρνηση, στην οποία θα συνέχιζε ως πρωθυπουργός. Διαφώνησε όμως με την κοινοβουλευτική απόφαση που ψήφισαν το Κόμμα Δημοκρατικής Δράσης και αυτό των Κροατών της Βοσνίας και η οποία περιόριζε τον αριθμό των υπουργών σε πέντε συν ένα χωρίς χαρτοφυλάκιο, ενώ ο Σίλατζιτς επιθυμούσε έξι. Στο βάθος η ουσία της αντιθεσης βρίσκεται στην αντιπροσώπευση όλων των εθνότητων της Βοσνίας στην κυβέρνηση, δηλ. στην πολυεθνική διοίκηση της χώρας. Η άρνηση των ισλαμοεθνικιστών και του Ιζετμπέκοβιτς εξανάγκασε σε παραίτηση το Σίλατζιτς, που κατήγγειλε το SDA για πραξικοπηματική απόφαση.

Πρόκειται για την πιο σημαντική εξέλιξη στη Βοσνία την τελευταία περίοδο, που σηματοδοτεί την προσωρινή κυριαρχία του βοσνιακού εθνικισμού με τις ευλογίες των διεθνών προωθητών του διαμελισμού.

Είναι άγνωστο σε μας πώς θα κινηθεί το ηρωικό 5ο Σώμα στρατού και ο ηγέτης του Ντουντάκοβιτς. Σε μια παρόμοια εξέλιξη τον Ιούλη του '95 είχε στείλει τηλεσίγραφο στον Ιζετμπέκοβιτς ότι, αν ο Σίλατζιτς δεν έμενε στη θέση του, το πολυεθνικό 5ο Σώμα θα βάδιζε στο Σεράγεβο.

Ωστόσο είναι μια πολιτική σύγκρουση που μόλις τώρα αρχίζει και αναμφισβήτητα θα εξελιχτεί. Η γραμμή Σίλατζιτς συσπειρώνει ό,τι πιο δημοκρατικό και προωθημένο υπάρχει μέσα στη Βοσνία. Στηρίζεται σ' ένα λαό ατσαλωμένο από την κόλαση της σέρβικης εισβολής και εθνοκάθαρσης και σέβεται βαθιά τόσο το σέρβικο όσο και τον κροάτικο λαό.

Λαλιώτης...

συνέχεια από τη σελ. 7

αδιαφάνεια στη διαχείρισή τους.

Μόλις πρόσφατα, την Τρίτη 9 Γενάρη, ο βουλευτής της Ν.Δ. Μ. Κεφαλογιάννης κατέφυγε στη Δικαιοσύνη ζητώντας από το Πρωτοδικείο Αθηνών και τον εισαγγελέα Αθηνών να υποχρεώσουν την ηγεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ Κ. Λαλιώτη και Κ. Γείτονα να συμμορφωθούν προς τους κοινοβουλευτικούς θεσμούς και το Σύνταγμα και να δώσουν σ' αυτόν τα έγγραφα που τους είχε ζητήσει.

Πιο συγκεκριμένα, ο βουλευτής είχε ζητήσει από τον περασμένο Μάιο τα έγγραφα ανάθεσης των δημοσίων έργων από το Σεπτέμβριο του 1994 ως σήμερα, με βάση το νόμο 2229/94. Όμως οι Λαλιώτης-Γείτονας δεν έκαναν κάτι τέτοιο, παρόλο που και ο Πρόεδρος της Βουλής Α. Κακλαμάνης τους είχε ζητήσει εγγράφως να συμμορφωθούν με τον κανονισμό της Βουλής από τον περασμένο Ιούνιο. Τα έγγραφα αυτά αφορούν τη διαχείριση τεράστιων πιστώσεων της Ευρω-

παϊκής Ένωσης. Εδώ φαίνεται και πόσο πολύ εκτιμούν τους κοινοβουλευτικούς θεσμούς οι ρωσόδουλοι όταν πρόκειται για την υπονομευτική πολιτική τους. Σύμφωνα με δηλώσεις του βουλευτή, «το θέμα αυτό είναι υπόθεση όλων των Ελλήνων και όχι της κλειστής πολιτικής ηγεσίας του ΥΠΕΧΩΔΕ, που επιμένει να διαχειρίζεται τα κονδύλια αυτά σύμφωνα με τις επιθυμίες και τις σκοπιμότητες που αυτή γνωρίζει» (Ελεύθερος Τύπος, 10 Γενάρη).

Είναι σίγουρο ότι όσο περνά ο καιρός τόσο περισσότερο θα αποκαλύπτεται ο βρώμικος ρόλος του Λαλιώτη στο σαμποτάζ της οικονομίας, τόσο περισσότερο θα δυναμώνουν οι αντιστάσεις μέσα στην αστική τάξη.

Είναι χρέος κάθε δημοκράτη και πατριώτη που θέλει την ανάπτυξη και προκοπή αυτού του τόπου να καταγγείλει και να αντισταθεί όσο μπορεί σε αυτή την επικίνδυνη υπονομευτική πολιτική του Λαλιώτη και των ρωσόδουλων.

